

ตำนาน พรหม กับ กระเรียน

观鹤笔记 5

ท้าววิฑูรย์ 她与灯 เขียน
พรักหอม แปล

คำนำ

ในที่สุด 'ลำนํ้าผึ้งครึ่งกระเรียน' ก็ดำเนินมาถึงเล่มสุดท้ายแล้ว
องค์ชายอึ้งเหลียงได้ขึ้นครองราชย์เป็นฮ่องเต้สมดังที่เต็งอิงปรารถนา แต่
เพราะความจำเป็นทำให้ฮ่องเต้น้อยต้องเขียน 'บันทึกหนึ่งร้อยความผิด'
กำหนดโทษประหารเต็งอิงด้วยการฉีกเนื้อเป็นพันชิ้น ขณะที่หยางห้วน
ขุนนาง และบัณฑิตหลายคนที่รู้เนื้อแท้ของเต็งอิงก็เริ่มต่อสู้เพื่อปล้นล้าง
มลทินให้เขาอย่างสุดชีวิต

แต่ภายใต้แผ่นฟ้าของอาณาจักรต้าหมิง 'อำนาจของฮ่องเต้' ย่อม
อยู่เหนือสิ่งอื่นใด แล้วความดีของเต็งอิงจะเอาชนะอำนาจที่น่ากลัวที่สุดนี้
ไปได้อย่างไร เขาจะปรากฏตัวอยู่ในหน้าประวัติศาสตร์ในฐานะชนที่กังฉิน
เช่นเดิมหรือไม่ แล้วผู้ทรงดอกน้อยเช่นหยางห้วนจะได้เคียงคู่คนกระเรียน
สง่างามเช่นเต็งอิงอย่างมีความสุขหรือเปล่า ไปร่วมติดตามบทสรุปของ
เรื่องนี้กันได้เลยละ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

"ท่านรับปากอะไรเข้าไว้"

"ข้า..."

"ที่หน้าประตูวังพวกเราเคยตกลงอะไรกันไว้"

เต็งอิงงงัน จากนั้นก็บอกว่า "ไม่ว่าข้าเต็งอิงไม่ชอบตนเองมาก
เพียงใด ขอเพียงหยางห้วนชอบข้า ข้าก็จะมีชีวิตอยู่ต่อไปให้ได้"

"ถูกต้อง" นางพุดพลางยื่นมือมาโอบเอวเต็งอิงไว้ "เต็งอิง อย่า
ทำลายตนเอง ท่านต้องรักทะนุถนอมตนเอง เช่นนี้ข้าจึงจะกล้าให้ท่าน
อ่านหนังสือปกเหลืองเล่มเล็กเล่มนั้น..."

แนะนำตัวละคร

- * หยางห้วน นักวิจัยประวัติศาสตร์สาวที่ย้อนเวลามาอยู่ในสมัยราชวงศ์หมิง หลงใหลชีวิตประวัติของเต็งอิง เฉลียวฉลาด จริงจัง รักความยุติธรรม
- * เต็งอิง นายช่างผู้ก่อสร้างตำหนักแห่งกรมโยธา ต้องแบกรับความผิดแทนบิดา รูปโฉมหล่อเหลา ท่วงท่าสง่างาม ชอบเสียสละ
- * ช่งอวี่นซิง จักรพรรดิแห่งกองงานพิธีการ สหายสนิทของหยางห้วน หลังออกจากวังแล้วก็มาช่วยดูแลร้านซิงปอก่วน
- * เจินฮว่า ชนที่หัวหน้าหน่วยถ่านหิน คนกินข้าวเป็นเพื่อนของช่งอวี่นซิง มีนิสัยซื่อตรง คอยช่วยเหลือเต็งอิงกับหยางห้วนอยู่เสมอ
- * โจวมู่อี ปัญญาชนจากสำนักศึกษาอู๋ซาน เคยต่อต้านเต็งอิงเพราะคติที่นำของสำนักศึกษา ภายหลังกลายเป็นผู้ซื่อแห่งกองอาลักษณ์

17

ตกปลาตามลำพังท่ามกลางสายลมและหิมะ*

'เส้นแบ่ง' คำนี้ราวกับจี้เข้าไปตรงใจกลางกะโหลกศีรษะของ
หยางหลุน

เขารีบกล่าวกับหยางห้วน "คำพูดนี้พูดกับข้าแล้วก็กลืนกลับลงไป
ในท้องเสีย"

หยางห้วนพยักหน้า กล่าวต่อ "ท่านก็ไม่อาจทำอะไรรุนแรงเกินไป
ต้องดูจุดยืนของไท่เฮาให้แน่ใจ หาโอกาสที่ดี ขณะเดียวกันก็ต้องรู้ถึง
ขีดจำกัดของท่านในฐานะขุนนาง"

หยางหลุนได้ยินคำพูดของนางแล้วก็กดมือ พยักหน้าและหันกาย
เดินไปทางประตูตำหนักหยิ่งซิน หยางห้วนไล่ตามไปหลายก้าวแล้ว
เอ่ยขึ้นอีก

* 'ตกปลาตามลำพังท่ามกลางสายลมและหิมะ' มาจากบทกวี 'แม่น้ำหิมะ (River Snow)' ของหลิวจางหยวน
กวีสมัยราชวงศ์ถัง โดยพรรณนาถึงทัศนียภาพของหิมะและชาวประมง ถ่ายทอดความเศร้าเหงาและ
ความแข็งแกร่งทรนของกวีหลังจากถูกโจมตี

"ท่านพี่ ท่านรอก่อน" นางพุดพลางเอาถุงเงินใบหนึ่งยัดใส่มือ
หยางหลุน "เงินนี้ท่านรับไว้ เอาไปซื้อของให้เด็กอิง"

หยางหลุนยกขึ้นมาดูแล้วบอกว่า "ซื้ออะไร เขาในตอนนี้นอกจาก
อาหารในคุกแล้วอย่างอื่นล้วนไม่กิน"

หยางห้วนเอ่ยว่า "เช่นนั้นท่านก็ซื้อผิงกั้ว* กับส้มให้เขากิน เสริม
วิตามิน ผมของเขาจะได้ไม่ร่วง"

หยางหลุนหรีตา "เจ้าบอกว่าเสริมอะไรนะ..."

"หา? อ้อ" หยางห้วนไอออกมาทีหนึ่ง เปลี่ยนคำพูดใหม่ด้วยความ
ขัดเขินเล็กน้อย "ข้าบอกว่าเสริมร่างกายให้แข็งแรง"

หยางหลุนมองสีหน้าท่าทางของหยางห้วน จากนั้นก็เอาถุงเงินยัดไว้ใน
อกเสื้ออย่างกึ่งเชื่อกึ่งสงสัย เดินจากไปหลายก้าว แต่จู่ๆ ก็สวท้าวเร็วๆ
กลับมาตรงหน้าหยางห้วน ขึ้นมาที่นางพุดพลางเอ่ย

"หยางห้วน รอเจ้าออกจากวังแล้ว เจ้ากลับจวนไปสักครา"

หยางห้วนถูกเขากดดันจนถอยหลังไปก้าวหนึ่ง

"ท่านจะทำอะไร"

"ทำอะไรหรือ" หยางหลุนเซิดหน้าบอกว่า "ข้าจะได้สวนเจ้า!"

หยางห้วนกอดอกหัวเราะออกมา "ได้ ท่านจัดศาลให้เรียบร้อย
ถึงเวลาข้าจะไปให้ท่านได้สวนแน่นอน"

เดือนสิบเจ็ดผ่านไป อาณาจักรต้าหมิงได้ต้อนรับช่วงสิ้นปีทีหนาว
ที่สุดในประวัติศาสตร์

วันที่สิบเดือนสิบสอง ราชสำนักฝ่ายในจะเคลื่อนพระศพฮองเต้

* ผิงกั้ว คือแอปเปิ้ล

เงินหนึ่งไปยังสุสาน ทั้งนอกและในเมืองหลวงประกาศใช้กฎอัยการศึก ปิดกั้นถนน ตามเส้นทางจะตั้งกระโจมน้อยใหญ่เอาไว้เพื่อให้ฮ่องเต้ พระองค์ใหม่และเหล่าขุนนางที่ไปส่งพระศพได้พักผ่อน

คดีในคุกของกรมอาญานอกจากคดีสำนักกิจการฝ่ายใน คดีอื่นที่เหลือทั้งหมดจะระงับไว้ก่อน เนื่องจากมีพระราชพิธีศพ นักโทษในคุกไม่อาจแบ่งแยกระหว่างโทษ 'จำคุก' กับ 'เนรเทศ' ได้ ช่วงเวลานั้นผู้คนแออัดยัดเยียด การจัดหาสิ่งของให้นักโทษก็ไม่ทั่วถึง คนในครอบครัวของนักโทษที่อยู่ข้างนอกจำต้องคิดหาหนทางส่งสิ่งของต่างๆ เข้ามาข้างใน ทว่าสิ่งของที่ส่งมาพอมาถึงประตูที่ทำการก็จะถูกยึดไปครึ่งหนึ่ง มาถึงในคุกก็ถูกผู้คุมขูดรีดไปอีกครึ่งหนึ่ง ที่ส่งถึงมือนักโทษจริงมีน้อยยิ่งกว่าน้อย

หยางหลุนให้คนรับใช้ในจวนไปซื้อผืนกับกับส้อมจากตลาดมาจำนวนหนึ่ง ใช้ผ้าห่อไว้แล้วหิ้วไปด้วยตนเอง เขายืนอยู่ในห้องโถงของกรมอาญารอฉีไหวหยาง ฉีไหวหยางไม่ได้กลับจวนมาเกือบสัปดาห์แล้ว เพิ่งพักผ่อนยามกลางวันในที่ทำการ หลังจากถูกเสมียนศาลเรียกขึ้นมา เขายังไม่ได้สวมชุดไว้ทุกข์ก็เดินออกมาแล้ว ฉีไหวหยางสอดมือเข้าไปในแขนเสื้อเพื่อสวมชุดไว้ทุกข์แล้วเอ่ยถาม

"สองวันนี้สามตุลาการหยุดพิจารณาคดี รอ 'ไต่สวนเบื้องต้นพระพักตร์' ท่านมาทำอะไร..."

ยังพูดไม่จบก็เห็นห่อของในมือหยางหลุน

"เอาของมาให้หรือ"

หยางหลุนยังไม่ได้พูด ฉีไหวหยางก็ขยับมือแล้วเอ่ยขึ้น

"เขาไม่รับ มีผู้ท่านขอโอกาสที่ข้ายู่เข้าไปดูเขาสักหน่อย"

หยางหลุนยิ้ม "ก็ได้"

ฉีไหวหยางเฉียงกายไปพุดกับพัศดีที่ออกมาจากด้านหลัง "วันนี้มีคนมาจากในวังไซหรือไม"

"ขอรับ มีขันที่ผู้ดูแลทั่วไปของสำนักกิจการฝ่ายในมาคนหนึ่ง กำลังพุดกับนักโทษเรื่องมารยาทในการ 'ไต่สวนเบื้องพระพักตร์' "

"ออกมาแล้วหรือยัง"

"ยังขอรับ เพิ่งจะเข้าไป"

"อ้อ"

ฉีไหวหยางผูกสายรัดเอวชุดไว้ทุกซีให้ดี พาหยางหลุนออกไปทางด้านหลังห้องโถง สั่งคนให้เปิดประตูคุก แต่ตนเองย้อนกลับไปในที่ทำการ หยางหลุนก็ถือห่อของเดินเข้าไปในคุก

ในห้องคุมขังของเต็งอิงมีขันที่ผู้ดูแลทั่วไปของสำนักกิจการฝ่ายในกับเสมียนศาลของกรมอาญาสี่คนยืนอยู่ ในมือขันที่ผู้ดูแลทั่วไปถือสมุดกำลังอ่านไปที่ละถ้อยคำ เต็งอิงเอามือแนบลำตัวยืนอยู่หน้าผนังห้องนั่งฟังไม่พุดอะไร รอขันที่ผู้ดูแลทั่วไปอ่านจบ เสมียนศาลจึงถามเต็งอิงด้วยเสียงอันดัง

"เจ้าฟังเข้าใจแล้วหรือยัง"

เต็งอิงพยักหน้า กล่าวเสียงเรียบ "ขอรับ ฟังเข้าใจแล้ว"

เสมียนศาลบอก "เช่นนั้นก็ต้องทวนให้ฟัง"

"ขอรับ" เต็งอิงบิ่บข้อมือตนเองเบาๆ ก้มหน้าลงกล่าวทวน

ความเร็วในการพุดของเขาไม่นับว่าเร็ว ทุกคำล้วนชัดเจน แทบจะเหมือนตัวอักษรในสมุดไม่ผิดเพี้ยน

"เมื่อก่อนเคยได้ยินว่าท่านอ่านผ่านตาก็สามารถท่องจำได้แม่นยำ วันนี้ได้เปิดหูเปิดตาแล้ว"

เต็งอิงยิ้มอย่างชื่นอายเล็กน้อย "รบกวนงกงแล้ว"

หยางหลุนไม่ได้ฟังเต็งอิงท่องหนังสือมานานมากแล้ว นี่เป็นทักษะ 'ทำนึ่งม้า*' ของเด็กๆ จากครอบครัวปัญญาชน ในด้านนี้เขาเองก็นับได้ว่ามีชื่อเสียง เมื่อก่อนก็เชื่อว่าไม่เคยแข่งขันกับเต็งอิง ผลลัพธ์ก็ต่างมีทั้งพ่ายแพ้และชนะ แต่เขามักจะสงสัยอยู่เสมอว่าหลายครั้งที่เขาเป็นฝ่ายชนะก็เพราะเต็งอิงไม่ได้พยายามอย่างเต็มที่

ชั้นที่ผู้ดูแลทั่วไปวางสมุดลง ค้อมกายแล้วออกมาดื่มชาไปคำหนึ่ง ถือด้วยชาไว้อย่างไม่ได้วางลง เห็นหยางหลุนมองมาที่เขา ก็รีบทำความเคารพ

"ผู้ช่วยราชเลขาธิการหยาง..."

หยางหลุนมองเต็งอิงที่ยังคงยืนอยู่หลังประตูห้องคุมขังคราหนึ่ง ก้มหน้าลงถาม "กำหนดวันหรือยัง"

"เป็นวัน..."

"ดี เจ้าไปเกิด รายละเอียดช้าค่อยถามจากที่ทำการ"

"ขอรับ"

ชั้นที่ผู้ดูแลทั่วไปก็ไม่กล้าดื่มชาอีก ค้อมกายถอยออกไปจากข้างกายหยางหลุน

หยางหลุนเดินเข้าไปในห้องคุมขัง จู่ๆ เต็งอิงก็หัวเราะ "ทำให้ท่านมาได้ยื่นข้อทောင်းคำเหล่านี้แล้ว"

"จะเป็นไรไปเล่า" หยางหลุนเอาท่อของวางไว้บนพื้น นั่งขัดสมาธิบนเสื่อหญ้าของเต็งอิง "ผ่านมาหลายปีแล้วเจ้ายังอ่านผ่านตาก็น่าสามารถท่องจำได้แม่นยำ"

เต็งอิงก็นั่งลงในท่าชันเข่า "กฎระเบียบข้อบังคับของราชสำนักฝ่ายใน

* ทำนึ่งม้า (หม่าปู้) เป็นท่าพื้นฐานขั้นแรกของการฝึกยุทธ์เพื่อเพิ่มความแข็งแกร่งของกำลังวังชาและการทรงตัว โดยยืนแยกขาให้กว้างกว่าช่วงไหล่แล้วย่อลงค้างไว้ หลังต้องตรงคล้ายกับนั่งอยู่บนหลังม้า

มีมาก แต่มีเพียง 'โอวาทฝ่ายในของปฐมฮ่องเต้' เล่มเดียวที่ต้องท่องจำให้ขึ้นใจ"

เขาพูดถึงชีวิตในราชสำนักฝ่ายในไปตามเรื่อง แต่หยางหลุนกลับรู้สึก
ร้อนหูเล็กน้อย

"หยางหวันก็ท่องกฎระเบียบข้อบังคับมากมายเพียงนั้นได้หรือ"

เติ่งอิงกอดเขานั่งตัวตรง "นางท่องได้ แต่นางมีความเคยชินอย่างหนึ่ง"

หยางหลุนใช้มือผลักโชติภรณ์ที่ข้างขาเติ่งอิงออก "ความเคยชินอะไร"

"นางชอบขยับพู่กัน ไม่ว่าจะท่องหรือจดบันทึก นางล้วนต้องขยับพู่กัน"

เขาพูดพลางเงยหน้าขึ้นมองหยางหลุน "นางดูเหมือนจะเขียนสมุดบันทึก
เล่มหนึ่งอยู่ตลอดเวลา"

"สมุดบันทึกเช่นไร ข้างในนั้นเขียนอะไรบ้าง"

เติ่งอิงตอบ "เป็นสมุดเย็บด้วยเล่มหนึ่ง ตัวอักษรข้างในข้าไม่เคยเห็น
อย่างชัดเจน แต่ดูเหมือนจะเป็นตัวอักษรของดินแดนอีก..."

"จะเป็นไปได้อย่างไร" หยางหลุนมองมา "ท่านแม่กับพี่สะใภ้ของนาง
เลี้ยงดูนางอยู่ข้างกายมาตั้งแต่เด็ก นางจะไปรู้จักตัวอักษรนี้ได้ได้อย่างไร..."

เติ่งอิงไม่ได้ตอบ

หยางหลุนขมวดคิ้ว สองมือวางอยู่บนหัวเข่า ผ่านไปครู่หนึ่งจึง
เอ่ยปากขึ้น "ผู้หลัง วันนี้อยู่ที่หน้าประตูตำหนักหยิ่งซินนางได้ชี้
จุดหนึ่งให้ข้าดู"

"อะไรหรือ"

"เกี่ยวกับคดีที่เจ้าปลอมแปลงพระราชโองการก่อนสวรรคต"
หยางหลุนนั่งเสียบไปครู่หนึ่ง นิ้วกดที่มือแน่น "นางถามข้าว่าคดีอาญา
และความลับของราชสำนักที่ไม่เปิดเผยให้ใครรู้มีเส้นแบ่งที่ชัดเจน

* อี เป็นชื่อชนชาติทางตะวันออกของจีนในสมัยโบราณ ทั้งยังหมายถึงต่างประเทศ

หรือไม่"

เต็งอิงตกตะลึง "ท่านมีความมั่นใจหรือไม่"

"เจ้าอย่าเพิ่งพูดว่าข้ามีความมั่นใจในเรื่องนี้หรือไม่!" หยางหลุนรู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก "นางเป็นน้องสาวของข้า ตั้งแต่เล็กนางก็ติดตามอยู่ข้างหลังข้า เมื่อก่อนนางมีนิสัยเซ่นไร รู้อะไรไม่รู้อะไร ข้าย่อมรู้อย่างชัดเจน แต่..." หัวไหล่เขาพลันลู่ลง "แม้แต่เจ้ากับข้าก็ยังไม่คิดคิดในเรื่องนี้ เจ้าไม่รู้สิกว่าครั้งนี้นางมองเห็นทะลุปรุโปร่งเกินไปหรือนาง..."

"จ้อซี่ไม่เพียงแค่นี้" เต็งอิงตัดบทหยางหลุน พอพูดจบก็ขยับตัวพองหน้า "ก่อนการสอบเคอจี้ฤดูใบไม้ร่วง ข้ากับท่านอาจารย์ต่างเข้าใจว่าเรื่องปัญญาชนของสำนักศึกษาเป็นเรื่องที่แก้ไขอะไรไม่ได้แล้ว แต่สุดท้ายกลับรอดพ้นมาได้เพราะร้านซิงปอก่วน"

หยางหลุนยืนขึ้นทันใด "ในเมื่อเจ้ารู้แต่แรกแล้ว เพราะเหตุใดถึงไม่ถามนางต่อหน้าให้กระจ่าง"

"ข้ามีสิทธิ์ที่จะถามหวันหวันหรือ"

"เจ้า..."

หยางหลุนร้อนใจจนเข้าไปกระทบถูกข้อเท้าของเต็งอิง เต็งอิงหลับตาขมก้นความเจ็บปวด ยันพื้นลุกขึ้น มองหยางหลุนแล้วเอ่ยอีก

"ข้าไม่อยากจะถามหวันหวัน"

หยางหลุนถาม "เพราะเหตุใด"

เต็งอิงหลุบตาลง "แต่ไหนแต่ไรล้วนเป็นนางที่มองข้า ถามข้าข้าเป็นป่าวรับใช้ของนางมาโดยตลอด จะเป็นผู้ไต่สวนนางได้อย่างไร"

หยางหลุนฟังคำพูดประโยคนี้ของเต็งอิงจบก็รู้สึกใจสั่นและเจ็บปวด

ขึ้นมานคราหนึ่ง

ไม่เพียงเพราะเตียงอิง แต่เป็นเพราะหยางห้วนด้วย

สตรีในใต้หล้านี้ล้วนได้รับการอบรมสั่งสอนเรื่องคุณธรรมสตรี
เห็นบุรุษเป็นท้องฟ้า มารดาเป็นแผ่นดิน ภรรยาของตนก็เป็นเช่นนั้น

แต่หยางห้วนไม่ได้อยู่ในกลุ่มเดียวกับสตรีเหล่านี้ อาจเพราะคนที่
นางพึงใจเป็นเพียงบ่าวไพร่คนหนึ่ง ดังนั้นนางจึงไม่จำเป็นต้องคลาน
อยู่ใต้ 'ท้องฟ้า'

คนที่ชื่อตรงจิตใจกว้างขวางผู้นั้นถูกบดขยี้เป็นฝุ่นดิน นับแต่นั้น
ก็รวบรวมทุกอย่างก้าวที่หยางห้วนเดินมาเก็บรักษาไว้ในอก

ยามอยู่ข้างกายเตียงอิง หยางห้วนดูเหมือนซื้อเสียงชาวไร่ แต่นาง
กลับไม่เคยถูกเหยียดหยามแม้แต่บ่อย

เมื่อครูนี้นางบอกว่าหยางห้วนมองเห็นทะเลบุปผาไปรงเกินไป

และอาจไม่ใช่เพราะนางใช้ชีวิตอย่างอิสระเสรีเกินไป

คนที่นางรักไม่ทำหน้าที่เป็นผู้ไต่สวนนาง ดังนั้นทุกคำที่นางพูด
ทุกเรื่องที่ทำล้วนเป็นไปตามกฎเกณฑ์ภายในใจนางเท่านั้น

หยางหลุนรู้สึกว่าการนี้กล่าวไปแล้วสำหรับสตรีผู้หนึ่งนับว่า
อันตรายยิ่ง เขาไม่เห็นด้วยนัก แต่เขาก็ไม่อาจไม่ยอมรับ เขามองเห็น
สิ่งหนึ่งในตัวหยางห้วนซึ่งหยางสวีกับเซียวเหวินไม่เคยมี นั่นคืออุปนิสัย
ที่อยู่ระหว่างปัญญาชนกับสตรี

"เจ้าไม่ถามก็แล้วไปเถิด" หยางหลุนก้มหน้ามองไปที่หอของบนพื้น
จากนั้นก็เปลี่ยนเรื่อง "วันไต่สวนเบื้องพระพักตร์ เจ้ากับเหออี้เสียนจะถูก
พาตัวเข้าไปราชสำนักฝ่ายในด้วยกัน การไต่สวนในศาลสามครั้งก่อนหน้านี้
เจ้ากับเขาเคยเผชิญหน้าแล้วยืนยันข้อเท็จจริงกันหรือไม่"

เต็งอิงเงยหน้าบอก "นับไม่ได้ว่าเป็นการยืนยันข้อเท็จจริงกัน ขอเพียง
ขุนนางผู้ใดส่วนไม่ถาม ข้าก็ไม่มีคำให้การอื่นใด ตอนนี้อันนี้ก็มีปัญหา
เพียงข้อเดียวที่ยังไม่เคยคลี่คลาย... ข้าถูกสำนักกิจการฝ่ายในบงการให้
ปลอมแปลงพระราชโองการก่อนสวรรคตหรือไม่ ทว่าปมปัญหานี้ไม่ได้
ส่งผลต่อการกำหนดโทษมากนัก เป็นเพียงการแยกแยะว่าข้ากับเหออี้เสียน
ใครมีความผิดมากกว่ากันเท่านั้น แต่สุดท้ายก็น่าจะหนีความตายไม่พ้น
ทั้งสองคน"

หยางหลุนบอกว่า "ตอนฝ่าบาททรงสอบสวนเจ้ากับเหออี้เสียน
ข้าจะได้เฝ้าตรวจสอบประเด็นนี้เบื้องพระพักตร์ไท่เฮาและฮองเฮา ดูว่า
จะสามารถบีบคั้นท่าทีที่แท้จริงของไท่เฮาที่มีต่อเรื่องการปลอมแปลง
พระราชโองการก่อนสวรรคตออกมาได้หรือไม่ เมื่อครู่เจ้าถามข้าว่า
มั่นใจหรือไม่ ถ้าเป็นตัวข้าเองที่คิดถึงวิธีนี้ออกมาได้ ข้าอาจไม่มั่นใจ
สักเท่าใด แต่เป็นหยางหวนนี่แหละที่ข้าเห็น ความมั่นใจของข้ากลับมีไม่น้อย
ถ้าสำเร็จแล้วนี่คือบุญคุณที่ช่วยชีวิต หลังจากเจ้าออกไปแล้วก็ไปขอบคุณ
นางเสียน" พอเขาพูดจบก็หยิบหม้อของที่วางอยู่บนพื้นขึ้นมายื่นให้เต็งอิง
"เอาไปกิน"

เต็งอิงไม่ได้ยื่นมือมารับ กล่าวเสียงเบา "ไม่ต้องเอาของมาให้ข้า
อาหารที่ข้ากินอยู่ก็ไม่เลว"

"เป็นผิงกั๋วกับส้ม"

"ยังไม่จำเป็น"

หยางหลุนยกไหล่ เก็บหม้อของกลับมา "เจ้าบอกไม่ต้องการใช่หรือไม่"

"ใช่ ไม่ต้องการ"

"หยางหวนนี่ขอมาให้เจ้า" พูดจบหยางหลุนก็หันกายจะเดินออกไป

นอกประตูห้องคุมขัง

"จื่อซี" เสียงโช่ตรวนเสียดสีกับพื้นดังมาจากด้านหลังหยางหลุน จากนั้นเสียงที่เรียกเขาก็ดังสูงขึ้นหลายส่วน "จื่อซี รอก่อน"

หยางหลุนหยุดฝีเท้า ตอนหันหน้ากลับไปตั้งอังกี้เดินมาถึงหน้าประตูห้องคุมขังแล้ว ผู้คุมเข้ามาปิดประตูห้องคุมขัง เขาจึงถูกขวางอยู่ข้างหลัง สีน้าดูกระสับกระส่ายยิ่ง

"ท่านอย่าเอาจากกลับไป..."

หยางหลุนหันกายเดินกลับไปเบื้องหน้าตั้งอังกี้ "ผิงกั๋วกับส้ม ให้เจ้ากินทุกวัน นางบอกว่าช่วยเสริมอะไรหมิ่นๆ สักอย่าง กินแล้วผมจะไม่ร่วง"

ผิงกั๋วสีห่าผล ส้มเจ็ดแปดผล นอนนิ่งอยู่ในห่อผ้า

หลังจากหยางหลุนไปแล้ว ตั้งอังกี้ก็นั่งขัดสมาธิอยู่บนเสื่อหญ้าของตน ในห้องคุมขังไม่มีน้ำ เขาจึงเอามือเช็ดกับชุดนักโทษแล้วแกะส้มช้าๆ ส้มยังเขียวอยู่ เปลือกหนาเนื้อน้อย ตั้งอังกี้แกะออกมากลิบหนึ่ง เอาใส่ปาก น้ำรสเปรี้ยวฝาดจากกลีบส้มไหลไปตามคอลงสู่กระเพาะ เขารีบหลับตาแล้วกลืนน้ำรสเปรี้ยวฝาดที่ไหลย้อนออกมาในปากกลับลงไป

แต่เขาไม่ได้วางส้มลง ยังคงหยิบใส่ปากทีละกลีบ แล้วกลืนลงไปจนหมดอย่างเงียบๆ

จากนั้นก็หยิบผิงกั๋วขึ้นมาผลหนึ่ง อ้าปากกัดไปคำหนึ่ง

หนึ่งเรียวหนึ่งหวน บอกให้รู้เป็นนัยว่า 'เสมอกัน'*

หยางหลุนใช้ผลไม้หอนี้บอกเขาเหมือนไม่ใช่เรื่องหนักหนาอะไร อยู่นอกคุกว่าเขาไม่ได้พ่ายแพ้

* คำว่าเสมอกัน ภาษาจีนคือ 'ผิงจื่อ' พ้องเสียงกับตัวอักษรแรกของคำว่าแอปเปิ้ล (ผิงกั๋ว) กับส้ม (จื่อจื่อ)

ตั้งอิงเอามือที่ถือผิงกั้ววางบนหัวเขา เคี้ยวเนื้อผลไม้ที่หวานฉ่ำๆ ความเบิกบานใจและความอิมท้องที่ได้จากอาหารก็เหมือนกับหยางห้วนผู้นั้น ทำให้ตั้งอิงจิตใจสงบ หลายปีมานี้เขาไม่ยอมฟังพาความรู้ด้านวรรณกรรม ไม่กล้าอยู่ในแวดวงบัณฑิต ไม่อยากจะทำอะไรรู้ด้านไม่พร้อมใจจะกินโจ๊กที่ใส่เนื้อสับ ใช้สิ่งเหล่านี้มาตักเตือนตนเองไม่ให้ร่วมทำสิ่งเลวร้ายกับสำนักกิจการฝ่ายใน

แต่เขายินดีจะอยู่กับหยางห้วน ยินดีจะเชื่อฟังคำพูดของนางกินของที่ดีต่อร่างกาย นอนห่มผ้าห่มที่อบอุ่น ยามอากาศหนาวเย็นก็สวมเสื้อผ้าให้หนาหน่อย ยืนนานแล้วก็นั่งลงสักครู่...

นางเคยถอดเสื้อผ้าของเขาในห้องของเขา เคยเห็นร่างกายที่ไม่สมบูรณ์เยียบเย็นเลื่อมโทรมของเขา เคยดูบาดแผลจากการลงทัณฑ์ที่ตัวเขาเองสะอิดสะเอียน

และเพราะเหตุนี้ชีวิตความเป็นอยู่ทั้งหมดของเขาจึงถูกรื้อใหม่ ช่วงวันเวลาแห่งการแตกสลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยซึ่งเขาไม่เคยยอมเปิดเผยต่อหน้าผู้อื่นถูกหยางห้วนประคองไว้ในมือ นางไม่ได้พยายามที่จะนำสิ่งที่เปื้อนเล็กน้อยมาประกอบเข้าด้วยกัน นางยังคงให้เขาอยู่อย่างยากไร้ อยู่ในห้องโกโรโกโสเย็นยะเยือก เพียงปกป้องหัวใจที่ลั่นหวงต่อได้ห้านี้ของเขา และพาตนเองเข้ามาอยู่ในชีวิตความเป็นอยู่ของเขาอย่างเป็นธรรมชาติ

นางคล้ายมองชีวิตของเขาอย่างทะลุปรุโปร่งล่วงหน้าแล้ว กระทั่งสามารถเขียนอายุขัยของเขาและจุดจบได้ในคราเดียว

แต่นางกลับละทิ้งมุมมองที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้ เพียงเขียนสิ่งที่เห็นในชีวิตประจำวัน ท่วงทำนองการเขียนสุขุมเยือกเย็นและเปี่ยมไปด้วย

ความรักอันลึกซึ้ง

เดิ่งอิงกินผิงกั้วในมือทีละคำจนหมด ใช้เสื่อนวมพันข้อเท้า ห่มผ้าห่มให้ดีแล้วเอนกายลงนอนตะแคง

เปลวเทียนที่นอกห้องคุมขังบางครั้งจะมีเสียงประกายไฟที่แตกออกมดั่งขึ้น เดิ่งอิงฟังไปฟังมาก็เริ่มง่วงงุน เขาสอดมือเข้าไปในผ้าห่มความอบอุ่นค่อยๆ แผ่มาจากมือเท้าลามไปทั่วทั้งร่าง

ไม่ผิดจากที่คิด เชื่อฟังคำพูดของนาง การใช้ชีวิตก็จะไม่ยากลำบากเพียงนั้นแล้ว

รัชศกเงินหนึ่งปีที่สิบสี่ วันที่แปดเดือนสิบสอง

แม้หิมะจะไม่ตกหนัก แต่ลมที่แห้งและหนาวเย็นก็พัดเกล็ดหิมะบนพื้นปลิวไปทั่วดูจพายุทราย

เฉินฮว่าพาคนของหน่วยถ่านหินไปส่งถ่านที่ตำหนักไท่เหอ พอเดินมาถึงหน้าตำหนักก็เห็นเหล่าชั้นที่รับใช้กำลังกวาดหิมะอย่างรีบเร่ง

ห้องฟ้ายังไม่สว่างเต็มที่ เหล่าบ่าวรับใช้ในวังที่กำลังทำงานอยู่ในที่ต่างๆ ก็จุดโคมไฟ เครื่องเรือนในตำหนักถูกเปลวเทียนสาดส่องเป็นประกายวิบวับเดียวมืดเดียวสว่าง

เจียงหมิ่นหัวหน้ากองงานพิธีการยืนอยู่ตรงระเบียงประตู ควบคุมเหล่าบ่าวรับใช้ในตำหนักจัดแทนประทับใหม่ไว้ด้านหลังบัลลังก์

เฉินฮว่าเดินเข้าไปทำความเคารพ "หัวหน้ากองงานพิธีการเจียง"

เจียงหมิ่นหันหน้ามา "อ้อ หัวหน้าเฉินหรือ" นางขยับไปด้านข้างก้าวหนึ่งเพื่อเปิดทางแล้วพูดไปทางด้านในว่า "พวกเจ้าหยุดก่อน

ให้หน่วยด่านพื่นก่อไฟขึ้นมาแล้วค่อยทำต่อ"

"ขอบคุณหัวหน้ากองงานพิธีการเจียง"

เฉินฮว่าแสดงท่าทีให้เหล่าชั้นที่รับใช้ที่อยู่ด้านหลังยกถ้ำเข้ามา

แข่งถ้ำถูกยกเข้ามา เหล่าบ่าวรับใช้ในวังต่างหยุดมือ พวกกันถอยไปอยู่ใต้ระเบียง มีเพียงสองคนถือที่ปัดฝุ่นทำความสะอาดอยู่หน้าแท่นประทับใหม่

เฉินฮว่ามองแท่นประทับใหม่สองแท่นที่อยู่หลังบัลลังก์ อดไม่ได้ที่จะเอ่ยปากขึ้น "ไม่ใช่ว่า...องค์ชายรองประจวบหนัก ฮองเฮาตำหนักกลางต้องทรงดูแลทั้งวันทั้งคืนจนพระวรกายอ่อนล้าหรือ เหตุใดวันนี้ถึงจัดแท่นประทับสองที่เล่า"

เจียงหมิ่นบอกว่า "องค์ชายรองประจวบหนักก็จริง แต่ฮองเฮาตำหนักกลางเคยพระวรกายอ่อนล้าเมื่อใดกัน"

เฉินฮว่าเอ่ยว่า "พิธีเซ่นไหว้หลังบรรจุพระศพลงหีบพระศพ ฮองเฮาไม่เคยเสด็จไปแม้แต่ครั้งเดียว"

เจียงหมิ่นไอออกมาที่หนึ่ง ไม่ได้เอ่ยตอบ

แม้หยางหลุนและขุนนางคนอื่นๆ จะไม่รู้ว่าจะอะไรขึ้นในตำหนักไท่เหอระหว่างการประชุมใหญ่ขุนนางที่แท่นประทับทองคำ แต่เจียงหมิ่นอยู่ในตำหนักกลับเห็นอย่างชัดเจน ในวันนั้นไท่เฮาทรงได้แย่งฮองเฮาติดต่อกันถึงสามครั้ง ทำให้พระราชโองการก่อนสวรรคตถูกยกเลิก เหลือเสียญกบในที่ประชุม สำนักกิจการฝ่ายในถูกจำคุก สอบสวน และลงโทษ ฮองเฮาไม่กล้าโต้แย้ง เมื่อสูญเสียการสนับสนุนจากสำนักกิจการฝ่ายใน นางจึงได้แต่หลบอยู่ในตำหนัก

"หัวหน้ากองงานพิธีการเจียง" เฉินฮว่าเอ่ยเรียกนาง

เจียงหมิ่นเฝ้าปากแล้วกล่าวเสียงเย็น "อย่าถามมาก"

เฉินฮว่าไต่ยีนแล้วก็ถ่มมือ ไม่ได้พูดอะไรอีก

ไม่นานนักชั้นที่รับใช้ของหน่วยถ่านหินก็ออกมารายงาน เฉินฮว่าตอบรับไปสองสามคำ จากนั้นก็หันมากล่าวลาเจียงหมิ่น แต่กลับไต่ยีนเจียงหมิ่นเอื่อยขึ้น

"หัวหน้าเจียนยืนอยู่ก่อน"

เฉินฮว่ายืนนิ่งอย่างห้วนหวาด

เจียงหมิ่นไม่ได้หันหน้ามา ยังคงมองเข้าไปในตำหนักพลางกล่าวเสียงเรียบ "ท่านรู้หรือไม่ว่าวันนี้คนของสำนักกิจการฝ่ายในรอได้สวนอยู่ที่ใด"

เฉินฮว่ามองไปทางประตูหลักคราหนึ่ง "น่าจะเปิดห้องไม้กระดานซ้ายขวาสองห้องของกองการปฏิการสันต์* ให้พวกเขา เวลานี้คนน่าจะพาตัวไปแล้ว หัวหน้ากองงานพิธีการเจียง..." เขาลังเลอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายก็ถามว่า "ท่านยังนึกถึง 'ท่านบรรพชน' ผู้นั้นอยู่กระมัง"

เจียงหมิ่นไม่ได้ส่งเสียง

เฉินฮว่าบอก "ข้าจะไม่นึกถึงบุญคุณจอมปลอมในอดีตเหล่านั้นอีกแล้ว ทุกอย่างล้วนเป็นเรื่องเท็จ"

เจียงหมิ่นกล่าวเสียงขรึม "นั่นเป็นท่าน"

"ไม่ใช่เพียงข้า" เฉินฮว่าเหยียดแผ่นหลังขึ้นตรง มองไปที่เจียงหมิ่นแล้วพูดอย่างจริงจัง "หัวหน้ากองงานพิธีการเจียงเองก็ไม่ควรนึกถึงทนายทบุตรหลานล้วนเป็นความคิดที่ไร้สาระ เมื่อตัดรากเหง้าแล้วก็ไม่ควรคิดถึงความสัมพันธ์ฉันพ่อลูกอีก หลอกหลวงผู้ได้บังคับบัญชา

* กองการปฏิการสันต์ เป็นหน่วยงานในสำนักราชกิจของตำหนักบูรพา แยกเป็นฝ่ายซ้ายและขวา

ให้ตกอยู่ในความทุกข์ยากเพียงนั้น พอเกิดเรื่องขึ้นมาจริงๆ ก็รีบโยนบุตรชายหลานชายออกไปตายไม่ใช่หรือ ข้าได้เห็นชัดเจนแล้ว นับแต่นี้จะไม่เชื่อพวกเขาและไม่กลัวพวกเขาอีก"

เจียงหมิ่นนึ่งรีบไปครุ่นหนึ่งแล้วเอ่ยว่า "เรื่องของหลือวี่กับอวิ้นชิง..."

เฉินฮว่าตัดบทนาง "ข้าไม่รู้ว่าระหว่างนั้นเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ อีกทั้งข้าเป็นคนฉลาดกลัว ไม่กล้าถาม ไม่กล้าเรียกร้องความเป็นธรรมแทนหลือวี่ แต่ข้ารู้ว่าถ้าไม่ใช่เพราะผู้บัญชาการตั้งกับหยางกู่ เวลาที่อวิ้นชิงก็คงเป็นเหมือนหลือวี่ ต้องไปนอนอยู่ใต้ดิน"

เจียงหมิ่นฟังคำพูดเหล่านี้เจ็บก็อ้าปากแต่ไร้เสียง ทว่าในลำคอเหมือนมีเสียงสะอื้นเล็กน้อย

นางทำได้เพียงเงยหน้ามองไปทางประตูหลัก

ที่ประตูหลักกำลังพลัดเปลี่ยนเวร

ขอบฟ้าเปลี่ยนเป็นสีขาว ดวงอาทิตย์ยามเช้าค่อยๆ โผล่ขึ้นมา แสงแดดอันอบอุ่นสาดส่องลงบนหิมะ พื้นดินเต็มไปด้วยความสว่างพร่างพราย

ประตูห้องไม้กระดานเปิดอยู่ แสงสว่างจากหิมะพุ่งเข้ามา เต็มใจจำต้องยกมือขึ้นบัง เกรงว่าคนผู้หนึ่งขวางอยู่หน้าประตูอย่างเหมาะสม ยามนี้คนผู้นั้นยื่นหันหลังให้แสง ทำให้มองเห็นใบหน้าไม่ชัด

"ไม่ต้องควบคุมตัวเขา ให้เขาเดินเอง"

เสียงของคนผู้นั้นไม่ดัง แต่คงครึกครื้นกำลังลาดตระเวนกับทหารของกองกำลังหมิงจ๋าต่างปฏิบัติตามคำพูดของเขา ถอยหลังไปก้าวหนึ่ง

คนผู้นั้นเดินเข้ามาในห้อง แสงสว่างเลือนหายไปจากร่างของเขา
ตั้งอึ้งเห็นใบหน้าของเขาชัดแล้ว จึงเอามือยันหัวเข่าขึ้นขึ้น ประสานมือ
ค้อมกายคารวะ

"ได้เท่าจาง"

จางลี้วเดินมายังเบื้องหน้าเขา ยกมือขึ้นปลดดาบที่เอวออกมา
วางลงบนโต๊ะแล้วประสานมือคารวะตอบ จากนั้นเหยียดกายขึ้นผูกดาบ
เอ่ยเสียงเยียบเย็นตามปกติ

"ไป"

ตั้งอึ้งเดินออกจากห้องไม่กระดานอย่างเชื่องช้า ดวงอาทิตย์ยามเช้า
โผล่พ้นขอบฟ้าแล้ว จางลี้วสั่งเขาให้ยืนรอก่อน

ครู่หนึ่งห้องไม้กระดานที่อยู่ด้านข้างก็เปิดประตู คนของสำนัก
กิจการฝ่ายในกลุ่มหนึ่งก็ถูกพาตัวออกมา

พวกเขาต่างถูกทรมานมาแล้ว บางคนเดินไม่ไหวด้วยซ้ำ
ถูกทหารที่เปี่ยมพลังกำลังขององค์กรชั่วเสื่อแพรอุดตึง เดินโซซัดโซเซ
ไปทางสะพานจีนสุ่ย เหลือเสียงสูงวัยไร้เรี่ยวแรง แทบจะถูกลากเดินไป
ตลอดทาง โชตรวนที่เท้าลากผ่านพื้นหิมะทำให้เกิดเสียงแหลมสูง

แม้ตั้งอึ้งจะสวมชุดนักโทษเช่นกัน แต่เสื้อผ้าครบถ้วน สะอาด
สะอาดเรียบร้อย

จางลี้วและคนอื่นๆ เดินห่างออกไปสามจี้โอ โอนอ่อนผ่อนตาม
จังหวะการก้าวเดินของเขา ไม่ได้ด่าว่าหรือเร่งรัด

ตั้งอึ้งไม่ได้มองเหลือ่เสียง เขาเงยหน้ารับแสงอาทิตย์ที่เจิดจ้า
มองไปบนตำหนักไท่เหอ

หัวมังกรหินแกะสลักได้ราวกับหยกขาวถูกเช็ดถูจนสะอาดสะอาด

มังกรนับพันเงยหน้า มองผู้สร้างที่สวมชุดนักโทษอยู่บนร่างผู้นี้
 เติงอิงอดยิ้มจางๆ ไม่ได้

ในช่วงที่ชีวิตตกต่ำไม่มีใครหลบหลู่เหยียดหยามเขา ไม่ว่าจะเป็น
 ฉีเหวหยางหรือจางลั่ว คนที่ควบคุมดูแลกฎหมายอาญาของอาณาจักร
 ดำหมิงเหล่านี้ต่างดูแลเกียรติและศักดิ์ศรีของเขาในขอบเขตที่ตนเอง
 ทำได้

ฤดูหนาวที่หนาวเย็นเจียบสดั้ไร้ขอบเขต ทว่าวาสนาเล็กๆ น้อยๆ
 นับไม่ถ้วนกลับพุ่งมาที่เขาจากทั่วทั้งสี่ทิศแปดทาง

ความไม่อาจตัดใจของอาจารย์ มิตรภาพของสหายสนิท ความเคารพ
 นับถือของคู่ต่อสู้ล้วนทำให้เขามีความสบายใจจากใจจริง

แน่นอนยังมีหยางห้วนของเขา...

นางสวมชุดไว้ทุกข์สี่ริ้ว ยืนอยู่ด้านล่างของหน้ามุข ปล่อยมือที่
 ประสานกันอยู่ตรงหน้าท้องแล้วโบกน้อยๆ ให้เขา รอเขาเดินมาใกล้แล้ว
 จึงยืนอย่างเรียบร้อยอีกครั้งพลางอมยิ้มกวาดตามองเขาขึ้นๆ ลงๆ

"ผิงกั้วกับส้มกินแล้วหรือยัง"

"กินแล้ว"

"เติงอิง" เสียงของจางลั่วขัดจังหวะคำพูดของเติงอิง

เติงอิงก้มหน้าหยุดพูด

จางลั่วหันกายเดินเข้าไปใกล้หยางห้วนก้าวหนึ่ง กล่าวเสียงจริงจัง
 "ไม่อาจพูดคุยกับนักโทษนอกตำหนัก"

"เจ้าคะ เช่นนั้นข้าขอพูดกับได้เท่าจางลักสองสามคำจะได้หรือไม่"

จางลั่วงงัน กดเสียงลงต่ำสามส่วนอย่างเห็นได้ชัด "พูดมา"

หยางห้วนถอยหลังไปก้าวหนึ่ง คารวะจางลั่วตามมารยาทสตรี

อย่างจริงจัง

"ทำอะไร"

หยางห้วนเหยียดกายขึ้นตรง "ขอบคุณได้เท่าที่让她เดินมาบนถนนสายนี้ด้วยตนเอง"

จางลั่วกดด้ามดาบ เปื้อนหน้าหลบสายตาของหยางห้วน "ใน 'กฎหมายต้าหมิง' มีเรื่อง 'ความเห็นอกเห็นใจต่อกันโทษ' อยู่ข้อหนึ่ง เขาไม่มีท่าทีขัดขึ้น เดิมทีก็ไม่จำเป็นต้องลากตัวมา"

"อืม" หยางห้วนพยักหน้าน้อยๆ "หยางห้วนได้รับการสั่งสอนแล้ว"

จางลั่วไม่พูดอะไรอีก หันกายจะเดินจากไป แต่กลับได้ยินหยางห้วนเรียกเขาอีก

"ได้เท่าจาง ท่านชอบกินส้มหรือผิงกั๋ว"

จางลั่วงุนงง หันกลับมาถาม "เจ้าถามข้าว่าอะไร"

"ข้าอยากจะส่งของกำนัลไปให้ท่าน" นางพูดออกไปตรงๆ อย่างไม่เกรงกลัวอะไรทั้งสิ้น "แต่ข้าคาดเดาว่าถ้ามอบของอย่างอื่นให้ได้เท่าจาง จะต้องถูกได้เท่าลงโทษในความผิด 'ติดสินบน' ดังนั้นข้าจึงจะซื้อผลไม้ส่งไปให้ได้เท่ากิน" พอพูดจบก็ถามซ้ำอีกครั้ง "ท่านชอบกินส้มหรือผิงกั๋ว"

จางลั่วจะปฏิเสธนาง แต่ทั้งที่เธออำปากแล้ว ทว่าคำพูดที่ควรพูดกลับพูดไม่ออก

"ตั้งใจ"

จางลั่วหันกายไป ตั้งใจประหลาดใจ แต่ยังคงขานรับ...

"ข้าอยู่"

"เจ้าชอบกินส้มหรือผิงกั๋ว" จู่ๆ เขาก็ย้อนถามตั้งใจ

"ผิงกั๋ว"

"อ้อ" จางลั่วฉิงรีบไปชั่วคราวแล้วกล่าวกับหยางห้วน "เอ้าสิม"
 หยางห้วนพยักหน้า "ได้ พรุ่งนี้ข้าจะให้वानให้ท่านที่ส่งไปที่จวน
 ของใต้เท้าจาง"

เพื่อกล่าวจบก็มีเสียงหวดแล้ดังมาจากใต้สะพานจีนสุ่ย ขบวนเสด็จ
 ขององค์ชายอีหลางเคลื่อนมา ประตูอยู่จีทางด้านตะวันตกก็เปิดแล้ว
 เหล่าขุนนางในสภาขุนนาง เสนาบดีศาลยุติธรรม ผู้ตรวจการของสำนัก
 ตรวจการฝ่ายซ้ายฝ่ายขวา และคนอื่นๆ ต่างจัดเสื้อผ้าหมวกให้เรียบร้อย
 ที่หน้าประตู จากนั้นก็เดินข้ามประตูไปยังตำหนักไท่เหอ หยางห้วน
 เดินไปทางขบวนเสด็จขององค์ชายอีหลาง จางลั่วและคนอื่นๆ ต่างก็
 คูกเข่าลงรับเสด็จ

องค์ชายอีหลางขึ้นไปบนตำหนักเข้านั่งประจำที่แล้วเชิญไท่เฮากับ
 สองเฮาทั้งสองเข้ามาในตำหนัก

จางลั่วยืนขึ้น เหลือแต่ตั้งอิงกับเหล่าขันทีของสำนักกิจการฝ่ายใน
 ที่ยังคงเข่าอยู่

ไม่นานนักไท่เฮาและสองเฮาก็ขึ้นไปบนตำหนัก ซึ่งเหมิงวิ่งลงมาจาก
 บันไดสีแดง ถ้ายทอดรับสั่งว่า "มีรับสั่งเรียกขุนนางทั้งหลายพร้อมทั้ง
 สำนักกิจการฝ่ายในขึ้นไปบนตำหนัก"

การไต่สวนผู้กระทำผิดร้ายแรงเมื่อพระพักตร์ที่ตำหนักไท่เหอครั้งนี้
 แตกต่างจากการประชุมใหญ่ขุนนางที่แทนประทับทองคำ ไม่ได้เรียก
 ขุนนางในเมืองหลวงเข้าวัง มีเพียงผู้ช่วยราชเลขาธิการในสภาขุนนาง
 ไม่กี่คนและหัวหน้าสามตุลาการเท่านั้นที่เข้าร่วม ในตำหนักที่ด้านหลัง
 บัลลังก์ก็ไม่ได้แขวนม่าน ไท่เฮาสวมชุดปกติประทับอยู่ทางขวาของ
 องค์ชายอีหลาง ส่วนสองเฮาโบหน้าชิดซ้าย แม้จะแต่งตัวอย่างเต็มที่แล้ว

แต่ก็ไม่อาจบังคับความเจ็บป่วยบนใบหน้าได้ นางก้มหน้าเงยบอญตลอดเวลา กระทั่งได้ยินเสียงไซ้ตรวนลากพื้นดังมาจากนอกตำหนักจึงเหลือบตาขึ้นมาซ้ำๆ

เหออี้เสียนและคนอื่นๆ ถูกควบคุมตัวเข้ามาในตำหนัก หมอบอยู่ใต้เตากำยานหัวมังกร

เหออี้เสียนไม่สามารถคุกเข่าขึ้นมาได้ องครักษ์เสื้อแพรจึงต้องยกร่างกายส่วนบนของเขาขึ้นมา ฟันของเขาหายไปหลายซี่เนื่องจากการไต่สวนด้วยทัณฑ์ทรมาน หน้าผากบวมซ้ำ ชูดนักโทษชาวต่งฉิงแขวนห้อยอยู่บนมือขององครักษ์เสื้อแพรอย่างไร้ริ้วแรง

พอเห็นไทเฮา เขาเพียงยิ้มอย่างจืดเจื่อนพลางโอบอกออกมาไม่ได้พูดอะไร กลับเป็นหูเชียงที่อยู่ข้างหลังเขาคลานเขาไปข้างหน้าหลายก้าว หมอบอยู่ข้างเหออี้เสียน เอยด้วยน้ำเสียงน่าเวทนา

"ไทเฮา..." พูดจบก็ยกไซ้ตรวนก้มศีรษะลงร้องไห้สะอึกสะอื้น

"พอแล้ว ท่าทางเหมือนอะไร" ไทเฮาตำหนิเขาเบาๆ ยกมือขึ้นแสดงท่าทีให้องครักษ์เสื้อแพรถอยออกไป นางส่ายหน้าแล้วถอนหายใจคราหนึ่ง กล่าวกับไป่อวีหยางว่า "เพราะว่าไพร่เหล่านี้ไม่ยอมสารภาพ พวกท่านจึงใช้ทัณฑ์ทรมานหรือ"

ไป่อวีหยางตอบ "พะยะค่ะ พวกกระหม่อมใช้ทัณฑ์ทรมานตามกฎหมาย"

"พวกเขายอมรับผิดแล้วหรือยัง"

ไป่อวีหยางบอก "หูเชียงและคนอื่นๆ สารภาพแล้ว เหออี้เสียนพลิกคำให้การหลายครั้ง คำพูดของเขาไม่น่าเชื่อถือพะยะค่ะ"

ไทเฮามองเต็งอิงคราหนึ่ง "คนผู้นี้เล่า"

"เดี๋ยวจึง..." ไปอวี๋หยางนั่งเสียบไปชั่วขณะ "คนผู้นี้ได้สวนมาสวมครั้ง ล้วนไม่เปลี่ยนคำให้การ ขุนนางสามตุลาการผู้ได้สวนเห็นว่าคำให้การ ของเขาเชื่อถือได้จึงไม่ได้ใช้ทณฑ์ทรมานพะยะค่ะ"

ไทเฮาขมวดคิ้ว "พวกเขาทำความผิดร้ายแรง พวกท่านลงโทษ พวกเขาตามกฎหมาย นี่ก็ไม่มีอะไร แต่..." ไทเฮาชี้ไปที่เหนือศีรษะ "ในบรรดาพวกเขาเหล่านี้บางคนเคยติดตามปรนนิบัติรับใช้อดีตฮ่องเต้ ดวงวิญญาณของอดีตฮ่องเต้ยังคงไปไม่ไกล ถึงพวกเขาจะมีความผิด ถึงตาย แต่ก่อนจะถูกลงโทษ พวกท่านก็ไม่ควรทำให้พวกเขาดูน่าอนาถ เกินไปนัก"

ไปอวี๋หยางกับหยางหลุนสบตากันคราหนึ่ง ต่างไม่ได้เอ่ยวาจา

ตอนฮ่องเต้เจินหิงอยู่ในอำนาจ แม้ขุนนางวาจา* จะยื่นฎีกากล่าวโทษ ขันทีที่ไปรับตำแหน่งในท้องถิ่น แต่พวกเขาก็จะไม่ได้รับการพิจารณา ได้สวนและตัดสินโดยตุลาการท้องถิ่น ส่วนใหญ่จะให้องครักษ์เสื้อแพร ควบคุมตัวเข้าเมืองหลวง มอบให้กองเงินผู้เหนือได้สวนความผิด นี่คือ สิ่งที่เรียกว่า 'เรื่องภายในของราชวงศ์' ในวันประชุมใหญ่ขุนนางที่ แท่นประทับทองคำ ขุนนางในเมืองหลวงก็เข้าร่วมประชุมด้วย ภายใต้ แรงกดดันของเหล่าขุนนาง ไทเฮาจึงจำต้องเห็นชอบให้ไบบยขันทีใน ที่ประชุม แต่นั่นก็เป็นการลงโทษบ่าวไพร่โดยผู้เป็นนายในราชสำนัก ฝ่ายใน ย่อมแตกต่างจากการได้สวนด้วยทณฑ์ทรมานของกรมอาญา

คำถามของหยางหวันที่ว่า 'คดีอาญาและความลับของราชสำนักที่ ไม่เปิดเผยให้ใครรู้มีเส้นแบ่งที่ชัดเจนหรือไม่' ชี้ไปที่จุดสำคัญของเรื่องนี้ พอดี

* ขุนนางวาจา หรือเหยียนกวน เป็นชื่อเรียกรวมของขุนนางที่ทำงานในสำนักตรวจการและหกหน่วย มีหน้าที่ หลักคือการตรวจสอบและรังสรรค์ถ้อยคำเพื่อร้องเรียน จึงได้ชื่อดังกล่าว

เวลานี้เหล่าขุนนางต่างไม่สะดวกจะพูดจา
หยางหลุนเห็นองค์ชายอีหลางกำลังมองตนอยู่ จึงพยักหน้าน้อยๆ
ให้เขา

องค์ชายอีหลางยืนขึ้นทันทีแล้วหันไปทางไทเฮา "เสด็จย่า ความผิด
ที่พวกเขาทำคือทำลายรากฐานของบ้านเมือง ไม่อาจชดเชยได้ด้วย
ความดีความชอบ ไม่อาจให้ความเมตตาได้"

ไทเฮาฟังแล้วก็ไม่ได้โต้แย้งคำพูดขององค์ชายอีหลางและไม่ได้
ถามอะไรไปอี้อีกนางเอนพิงพนักแล้วเอ่ยขึ้น

"ในเมื่อเป็นเช่นนั้นข้าก็จะไม่พูดมากแล้ว ส่องเต้ถามเถิด"

ไทเฮาเพิ่งจะกล่าวจบ เหลือเสียนก็โอบอกมาอย่างหนัก ขุนนาง
ที่อยู่ในที่นี้ต่างชำเลื่องมองมาที่เขา เขาโอบนัยน์ตาเต็มไปด้วยเส้นโลหิต
แดงฉาน สันระริกไปทั้งร่าง ถ้าไม่ใช่ถูกคนจับตัวไว้ เกรงว่าคงล้มคว่ำ
ไปกับพื้นนานแล้ว

องค์ชายเสื่อแพรจับปลายคางของเขาขึ้นมา ลำบากไม่น้อยกว่า
จะหยุดเสียงไอของเขาได้ ตัวเหลือเสียนเองก็อ้าปากหุบปากผ่อนคลาย
อยู่พักใหญ่แล้วจึงเงยหน้าขึ้น กล่าวด้วยเสียงแหบแห้ง

"ไทเฮา พระองค์ทรงถามมาเถิด...พระองค์ทรงถามว่ายังพอพูดได้
หลายคำ บ่าวแก่ชราแล้ว ถูกไม้พลองกระทบร่างก็กลัวแล้ว ผู้เฒ่าบอกให้
พูดอะไรก็ต้องพูดตามนั้น พระองค์ทรงเป็นพระโพธิสัตว์เฒ่า ยามประทับ
อยู่เบื้องหน้าบ่าว ในใจบ่าว...ก็ไม่กลัวมากเพียงนั้น..."

ไทเฮาไม่ได้ปฏิเสธความรู้สึกของเขา เพียงกล่าวเสียงเรียบ...
"พูดมาเถิด ข้ากับส่องเต้ฟังอยู่"

เหลือเสียนตื่นรนคลานเข้าไปข้างหน้าแล้วเงยหน้าขึ้น "ไทเฮา

บ่าวเป็นบ่าวไพร่ที่พระองค์ทรงเลือกให้อดดีด้อยแต่ด้วยพระองค์เอง
ปรณิบัติรับใช้อดดีด้อยแต่มาหลายสิบปี พระทัยของอดดีด้อยแต่สำคัญ
กว่าชีวิตของบ่าว บ่าวจะปลอมแปลงพระราชโองการก่อนสวรรคต
ทรยศต่ออดดีด้อยแต่ได้อย่างไร..." เขาพูดพลางมองไปทางหยางหลุนและ
คนอื่นๆ "ผู้ที่ปลอมแปลงพระราชโองการก่อนสวรรคตที่แท้จริงก็คือ
สภานุนาง!"

"หุบปาก!" ไป๋อวี้หยางตวาด "ในการไต่สวนของสามตุลาการเจ้า
ยอมสารภาพแล้ว เหตุใดยังกล้ากลับคำในตำหนักอีก!"

เหออี้เสียนแค้นหัวเราะออกมา "แล้วเหตุใดบ่าวถึงยอมรับสารภาพ
เล่า..." จากนั้นก็ยื่นมือสั้นเท้าไปทางไป๋อวี้หยาง "ผู้ช่วยราชเลขาธิการ
สภานุนางจะรัดมือทั้งสองข้างของบ่าวจนเกือบขาด บ่าวอยู่ในศาล...
หมดสติไปหลายครั้ง จะไม่ยอมสารภาพได้หรือ ไทเฮา..." เขาพูดไปพลาง
กลืนฟองโลหิตในปากไปพลางแล้วหันหน้ามองไปทางไทเฮา "อดดีด้อยแต่
ยังไม่ได้เคลื่อนไหวศพ ทุกอย่างในราชสำนักยังทอดพระเนตรเห็น...
ปณิธานของพระองค์ไม่ได้รับการสืบทอดต่อไป กลับถูกฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติ
ตาม...ถูกฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตาม..."

พอพูดมาถึงตรงนี้เขาก็พูดไปหลังน้ำตาไป สั้นเท้าไปทั้งร่าง จากนั้นก็
เงยหน้าคร่ำครวญ

"ฝ่าบาท บ่าวผู้เฒ่าสมควรตาย ได้แต่มองดูชื่อเสียงของพระองค์
ถูกทำให้แปดเปื้อน พระองค์ทรงพระปรีชาสามารถเพียงนั้น แต่กลับ
ถูกพวกเขาบีบบังคับ ต้องทบทวนความผิดของตพฐานปลอมแปลง
พระราชโองการก่อนสวรรคต...ฝ่าบาท...บ่าวปวดใจยิ่งนัก..."

กลุ่มคนของสำนักกิจการฝ่ายในฟังคำพูดเหล่านี้จบก็ร้องไห้สะอึก

สะท้อนตามไปด้วย ชั่วขณะนั้นในตำหนักมีเสียงร่ำไห้ดังขึ้นเป็นระยะ จากนั้นก็เริ่มมีเสียงเรียกร้องความเป็นธรรมดังขึ้นมา

"เรียกร้องความเป็นธรรมเช่นนี้ จะให้เสด็จพ่อลงโทษเราหรือ พวกเจ้าเอาความกล้ามาจากที่ใด!"

พอลิ้นเสียง ทุกคนก็เงียบทันที

องค์ชายอ๋อลางลุกขึ้นยืน ก้มหน้ามองไปที่เตียงอิง "ผู้บัญชาการสำนักบูรพาแตกต่างให้ตนเองได้"

เตียงอิงสองมือวางแนบพื้น หมอบร่างโขกศีรษะคราหนึ่งแล้วจึงเหยียดกายขึ้นตรง "เรื่องที่ควรพูดบ่าวได้พูดในศาลของสามตุลาการแล้ว ไม่มีอะไรจะแตกต่างพะย่ะค่ะ"

องค์ชายอ๋อลางเอ่ยขึ้นอีก "เช่นนั้นเรามีเรื่องหนึ่งจะถาม"

"พะย่ะค่ะ"

"ผู้บัญชาการสำนักบูรพา รู้ทั้งรู้ว่ามิโทษประหาร เพราะเหตุใดยังยอมรับสารภาพ"

เตียงอิงหลุบตาลง "เดิมทีบ่าวก็เป็นบุตรของขุนนางผู้กระทำความผิด ได้รับพระเมตตาจากอดีตฮ่องเต้จึงรักษาชีวิตเอาไว้ได้ บ่าวไม่อาจผิดต่อพระเมตตาของอดีตฮ่องเต้ องค์ชายรองยังทรงพระเยาว์และประจวบอ่อนแอ หากขึ้นครองราชย์ บัลลังก์ก็ต้องตกอยู่ในมือของสำนักกิจการฝ่ายใน ถ้าสภาขุนนางกับสำนักกิจการฝ่ายในเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน บ้านเมืองก็สงบมั่นคงได้ แต่บ่าวรับตำแหน่งชั้นที่ผู้บัญชาการสำนักบูรพามาสามปีพลอยทำเรื่องทีกดขี่บีบคั้นขุนนางในสภาขุนนางมามากมาย คดีสมคบกับวอไคว่เปิดโรงเกลือส่วนตัว บ่าวได้คุมขังลงโทษราชบัณฑิตไป ถูกผู้คนนับพันขึ้นหน้าด่าว่าด้วยความคับแค้นขุนเคือง ทำให้ชื่อเสียงดิ่งาม

ของอดีตฮ่องเต้เสื่อมเสีย บ่าวตายหมื่นครั้งก็ยากจะชดเชยความผิดของตน ไทเฮา..." เขาพูดพลางเงยหน้าขึ้น "ถ้าบ่าวยังมีชีวิตอยู่จะให้เหล่าขุนนางในสภาขุนนางจิตใจสงบได้อย่างไร หากพวกเขาจิตใจไม่สงบ จะช่วยฮ่องเต้ที่ยังทรงพระเยาว์บริหารราชการแผ่นดิน ทำให้อาณาจักรดำรงสงบสุขได้อย่างไร บ่าวมีความผิด ไม่กล้าร่ำให้รบกวนดวงวิญญาณของอดีตฮ่องเต้ แต่บาวก็ปวดใจอย่างยิ่งเช่นกัน รู้สึกละอายใจและแค้นใจที่เพียงเพราะผลประโยชน์ส่วนตน ถึงกับทำให้มิตรภาพระหว่างฮ่องเต้กับขุนนางของอดีตฮ่องเต้และเหล่าขุนนางในสภาขุนนางต้องบอบช้ำถึงขั้นนี้"

คำพูดเหล่านี้ของเขาชี้ให้เห็นถึงความเกี่ยวเนื่องกันระหว่างฮ่องเต้สภาขุนนาง และสำนักกิจการฝ่ายในเบื้องพระพักตร์ไทเฮา แม้เขาจะรวมตนเองเข้าไปอยู่ในกลุ่มสำนักกิจการฝ่ายใน แต่นี่ก็เป็นคำพูดจากส่วนลึกของหัวใจ ประโยคที่ว่า 'ถ้าบ่าวยังมีชีวิตอยู่จะให้เหล่าขุนนางในสภาขุนนางจิตใจสงบได้อย่างไร หากพวกเขาจิตใจไม่สงบ จะช่วยฮ่องเต้ที่ยังทรงพระเยาว์บริหารราชการแผ่นดิน ทำให้อาณาจักรดำรงสงบสุขได้อย่างไร' นี่ชี้จุดตายของสำนักกิจการฝ่ายในโดยตรง

เหอฮื่อเสียนฟังคำพูดเหล่านี้จบก็ลื่นน้ำลายอย่างสิ้นหวัง

"ด้วยเหตุนี้ผู้บัญชาการสำนักบูรพาจึงร้องขอความตายหรือ"

เต็งอิงสันตีระนะ "บ่าวหาได้ร้องขอความตาย แต่สมควรตาย"

ในตำหนักไม่มีใครส่งเสียง หยางหลุนก้าวออกมากล่าวอย่างเหมาะสมแก่เวลา "ไทเฮา คดีนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการขึ้นครองราชย์ของฮ่องเต้พระองค์ใหม่และเกี่ยวข้องกับชื่อเสียงของสภาขุนนาง การไต่สวนเบื้องพระพักตร์ในวันนี้ สำนักกิจการฝ่ายในได้กลับคำให้การในตำหนัก กล่าวหาว่าถูกสามตุลาการไต่สวนด้วยทฤษฎีทรมาน ถูกบีบบังคับให้

ต้องรับสารภาพ กระหม่อมเห็นว่าควรกำหนดขุนนางผู้ไต่สวนคดีในสาม
ตุลาการใหม่และส่งคดีนี้กลับไป

ไปอวี่หยางฟังคำพูดนี้แล้วก็หันไปมองหยางหลุนอย่างนึกไม่ถึง
"รองเสนาบดีหยาง คำพูดนี้ของท่านเป็นคำพูดอะไร คดีที่ไต่สวนเสร็จสิ้น
ไปแล้วจะส่งกลับไปไต่สวนใหม่ได้อย่างไร"

องค์ชายอี้หลางหันมากล่าวกับไทเฮา "เสด็จย่า เราก็เห็นว่าควร
ส่งกลับไปไต่สวนใหม่"

ไทเฮาเอ่ยถาม "ฮ่องเต้ นี่พระองค์กำลังตั้งคำถามกับตนเองหรือ"

องค์ชายอี้หลางไม่ได้ตอบ

ไทเฮาถอนหายใจคราหนึ่ง "พาทพวกเขาออกไป ข้ามีคำพูดจะพูดกับ
ผู้ช่วยราชเลขาธิการสภาขุนนางทุกท่าน"

องค์รักษ์สี่คนพร้อมคำสั่งแล้วก้าวเข้ามา นำตัวคนของสำนักกิจการ
ฝ่ายในและเตียงอิงออกไปด้วยกัน

ในตำหนักเหลือเพียงเหล่าขุนนางในสภาขุนนางอย่างหยางหลุน
ไปอวี่หยาง และอีกไม่กี่คน

ไทเฮายืนขึ้น จูงมือองค์ชายอี้หลางเดินลงมาจากด้านหลังบัลลังก์
เหล่าขุนนางก็รีบถวายบังคมอีกครั้ง

นางข้าเลื่อมมอขององค์ชายอี้หลาง องค์ชายอี้หลางก็เข้าใจทันที
"ไม่ต้องมากพิธี"

ไทเฮาปล่อยมือขององค์ชายอี้หลางแล้วกล่าวกับหยางหลุน "เตียงอิง
มีคำพูดประโยคหนึ่งที่กล่าวได้ถูกต้อง ถ้าสภาขุนนางกับสำนักกิจการ
ฝ่ายในเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน บ้านเมืองก็สงบมั่นคงได้ ข้ารู้ เหนือเสีย
สร้างปัญหาให้ราชสำนักมานานหลายปี พวกท่านต่างชิงชังเขา เขาเองก็

สมควรตาย แต่ไม่อาจสังหารคนของสำนักกิจการฝ่ายในทั้งหมด หาไม่ผู้ใดจะควบคุมดูแลพระราชลัญจกร ผู้ใดจะนำส่งกระดาดปิดหน้าหนังสือหลานชายของข้ายังเล็ก พวกท่านคงไม่คุ้มตัวฮ่องเต้ไปฟังการทูลข้อราชการในห้องทำงานของสภาขุนนางกระมัง"

เหล่าขุนนางรีบบอก "พวกกระหม่อมมิกล้า"

ไทเฮาโบกมือแสดงเจตนาให้เหล่าขุนนางลุกขึ้นแล้วเอ่ยว่า "ในเมื่อพระราชโองการก่อนสวรรคตได้ประกาศออกไปแล้ว อ๋องปกครองแคว้นศักดิ์นาในที่ต่างๆ ก็รับทราบแล้ว ไม่จำเป็นต้องแก้ไขอะไรอีก บทความที่พวกท่านเขียนแทนอดีตฮ่องเต้ ข้าก็ได้อ่านแล้ว บางเรื่องก็เป็นความผิดของอดีตฮ่องเต้จริงๆ พวกท่านเป็นขุนนาง ถ้าจะชี้ข้อบกพร่องออกมา ก็ไม่มีอะไรให้ตำหนิได้ ทว่าข้าผู้เป็นมารดาจะขอล่าวคำพูดจากใจจริงกับพวกท่านสักคำ ในสายตาของข้าบ้านเมืองเป็นอันดับหนึ่ง ชื่อเสียงของราชวงศ์ร่วงลงมา ข้ายอมให้พวกท่านเพียงครั้งนี้ครั้งเดียวเท่านั้น ส่วนหลานชายของข้า พวกท่านอบรมสั่งสอนเขามาจนเติบโตใหญ่ เขาเพิ่งจะสืบทอดตำแหน่งฮ่องเต้ ไม่อาจแปดเปื้อนสิ่งสกปรกโสมมแม้แต่เล็กน้อย คดีปลอมแปลงพระราชโองการก่อนสวรรคต ถ้าให้อ่องทั้งหลายในดินแดนศักดิ์นารู้เข้าก็จะฉวยโอกาสนี้ก่อความวุ่นวายขึ้น เขาจะยืนยันความบริสุทธิ์ของตนเองอย่างไร ก่อนหน้านี้ข้าทำตามความต้องการของพวกท่าน ให้สามตุลาการไต่สวนพิจารณาคดีนี้ พวกท่านก็ไต่สวนออกมาแล้ว แต่กลับไม่คำนึงถึงฐานะของราชวงศ์ พวกท่านเป็นขุนนางใกล้ชิดผู้ช่วยบริหารราชการแผ่นดิน นอกจากเป็นขุนนางแล้วยังเป็นอาจารย์ของฮ่องเต้ พวกท่านไม่อาจคำนึงถึงความแค้นเคืองระหว่างพวกท่านกับสำนักกิจการฝ่ายในแล้วผลักฮ่องเต้

แทนประทับมาโดยตลอด เวลานี้จู่ๆ ถูกไทเฮาตบแขน ลมหายใจก็หยุดชะงักไปครึ่งจังหวะ นั่งตัวตรงด้วยความหวั่นหวาดแล้วตอบรับอย่างคลุมเครือ

"เพคะ"

ไทเฮามองนางพลางส่ายหน้า จากนั้นก็หันไปมองไปอีกรั้วห่าง ทว่าไม่ได้พูดออกมาทันที พักหนึ่งจึงจะสายตากลับมา พูดอย่างตรงไปตรงมายิ่ง

"เสนาบดีไป ในใจท่านรู้สึกไม่เป็นธรรมใช่หรือไม่"

ไปอีกรั้วหยางตกตะลึง ก้มหน้าบอกว่า "กระหม่อมมิกล้า"

"มีอะไรมิกล้า"

ไทเฮาเงยหน้ามองไปนอกตำหนักไท่เหอ ปู่เมฆบนท้องฟ้าเคลื่อนไปมา แสงอาทิตย์ส่องทะลุช่องว่างของชั้นเมฆที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา คล้ายกระบี่ที่สาดแสงเจิดจ้าเป็นเล่มแทงทะลุลงมาบนหน้ามุขของตำหนักไท่เหอ

ไทเฮากล่าวต่อ "ป้ายเหล็กของปฐมฮ่องได้บอกไว้ว่าชั้นที่ไม่อาจเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมือง ตอนที่ข้ายังเด็กเคยได้ยินว่าปฐมฮ่องได้ตัดตอหัวใจฝังชั้นที่ลำนกกิจการฝ่ายในขาดเป็นสองท่อนเพราะรับสินบนด้วยเงินสามสิบตำลึง บัดนี้กลับยากยิ่งที่จะได้ยินเรื่องเช่นนี้อีก พวกท่านรู้หรือไม่ว่าเพราะเหตุใด"

คำถามนี้แม้จะถามเหล่าขุนนาง แต่กลับไม่มีใครกล้าตอบ

ไทเฮาหัวเราะออกมาแล้วอธิบาย "ยามทศพยสินในครอบครัวยุคพวกท่านมากขึ้น มีบุตรหลานเพิ่มขึ้น การกินอยู่และเสื้อผ้าไม่ต้องการคนทำงานให้หรือ แม้จะเป็นขุนนางมือสะอาด ไม่ต้องการความหรูหรา

ใหญ่โตจอมปลอมเหล่านั้น แต่ตั้งใจให้คนในครอบครัวต้องลำบากไปด้วยได้หรือ เป็นขุนนางเหน็ดเหนื่อยมาทั้งชีวิต จู่ๆ มีคนภายนอกผู้หนึ่งมาตำหนิคนในบ้านท่านว่าฟุ่มเฟือย จะให้ท่านไล่บ่าวไพร่ออกไปทั้งหมด พวกท่านลองถามใจตนเองดู นี่ทำได้หรือไม่"

ทุกคนมองหน้ากันไปมา

ไทเฮาทอดถอนใจ "ข้าอายุมากแล้ว ถ้าไม่ใช่ผู้อาวุโส หลายท่านบังคับให้ข้าออกมาพูดข้าก็ไม่อยากพูด แต่ในเมื่อพวกท่านอยากฟังข้าพูดปรามในตำแหน่งนี้สักสองสามคำ ข้าก็ขอพูดอย่างจริงจังกับพวกท่าน พวกท่านล้วนเป็นขุนนางที่เปรียบเสมือนกระดูกต้นแขนของอาณาจักรต้าหมิง ต้องแบกรับความไม่เป็นธรรมเพื่อบ้านเมือง ข้าล้วนเห็นอยู่ในสายตา เรื่องที่ไม่อาจจัดการได้ในเวลานี้ข้าต้องขออภัยพวกท่านฮ่อต้งยังเล็ก หากค่อยๆ สอนอีกไม่นานก็จะเป็นได้หลักแห่งใหม่แล้วมิใช่หรือ"

เหล่าขุนนางฟังคำพูดนี้แล้วต่างก็ทำความเคารพ "น้อมรับคำสั่งสอน"

ไทเฮายิ้มพลางโบกมือ "วันนี้ก็แยกย้ายกันเท่านั้น แต่อย่าเพิ่งกลับทุกคนไปปรับอาหารที่ประตูหลัก ดื่มสุราอุ่นๆ สักหลายจอกแล้วเรียกคนในครอบครัวมาช่วยพุงกลับ แม้ปีนี้จะไม่ได้ฉลองปีใหม่ แต่เทศกาลก็ยังมืออยู่ ที่พวกท่านเขียนไว้ในพระราชโองการก่อนสวรรคตว่า...ไม่ห้ามราษฎรจัดงานรื่นเริงและพิธีแต่งงาน เช่นนั้นก็ไม่ต้องห้าม วันสิ้นปีจะมาถึงแล้วปิดประตูเสีย เทศกาลที่ควรฉลองก็ต้องฉลอง อย่าบีบคั้นตนเองให้ลำบากเพียงนั้น เป็นขุนนางของอาณาจักรต้าหมิงเราไม่มีหลักการเช่นนั้น ฟังเข้าใจแล้วหรือไม่"

"พะยะค่ะ"

ราชสำนักฝ่ายในเลี้ยงอาหาร เหล่าขุนนางออกจากตำหนักแล้วก็เข้าไปที่ห้องทำงานตรงประตูหลัก

ถ่านไฟในห้องเผาจนแดงฉาน หยางหลุนถอดชุดขุนนางตัวนอกแล้วเข้าไปนั่งข้างกระถางไฟ จากนั้นไปอ้วีหยางกับฉีไหวหยางก็เดินเข้ามาด้วยกัน หยางหลุนเงยหน้ายังไม่ทันได้พูดอะไร ไปอ้วีหยางก็กล่าวเสียงเย็น

"คนจากสำนักบูรพาผู้นั้น ท่านจะปกป้องไปจนถึงเมื่อใด"

หยางหลุนยืนขึ้น "เรื่องเกี่ยวพันกับการสืบทอดบัลลังก์ ความสงบมั่นคงของท้องถิ่นท่านก็เห็นแล้ว ไม่ใช่ข้าปกป้องเขา"

ไปอ้วีหยางก็ถอดชุดขุนนางออกพาดไว้ที่เก้าอี้ทรงกลมที่มีที่เท้าแขนและพนักพิง หันกายลงนั่งตรงข้ามหยางหลุน

"พลบแสงคี่นี้ กรมอาญาที่ต้องปล่อยตัวเขาไปอย่างไร้ความผิด เขาเป็นคนที่ผู้บัญชาการสำนักบูรพา เหวออี้เสียน หูเซียง และคนอื่นๆ ถูกตัดสินความผิดเช่นนี้ พวกท่านคิดว่าหัวหน้าชั้นที่ผู้ควบคุมสำนักกิจการฝ่ายในจะเป็นใคร"

ถ่านไฟรมจนแกำสสองข้างของหยางหลุนร้อนผ่าว หน้าผากมีเหงื่อออก

เวลานี้ขุนนางในสภาขุนนางคนอื่นๆ ในห้องก็วิพากษ์วิจารณ์ขึ้นมา

หัวหน้าสำนักตรวจการฝ่ายซ้ายเอ่ยว่า "นี่ถ้าเข้าไปในรอยเดิมอีกแล้ว" พูดจบก็ทอดถอนใจคราหนึ่ง "ในตอนนั้นเป็นเพราะอดีตฮ่องเต้ถูกเลี้ยงดูอยู่ในมือของขันที ทำให้ภายหลังทรงให้อภัยเหวออี้เสียนครั้งแล้วครั้งเล่า บัดนี้ตั้งองผู้นี้แม้จะไม่เหมือนกับเหวออี้เสียน แต่ถึงอย่างไรก็ไปมาหาสู่ใกล้ชิดกับฝ่าบาทบ่อยครั้ง อย่าว่าแต่..." เขามองหยางหลุน

คราหนึ่ง ลังเลไปชั่วขณะ สูดทำยั้งคงเปิดปาก "อย่าว่าแต่หนึ่งเพย ประชวรพักรักษาตัวอยู่ที่อุทยานกล้วยเป็นเวลานาน คนที่ดูแลผ้าบาทมา โดยตลอดคือหยางห้วนนางกำนัลของตำหนักเฉิงเฉียนผู้นั้น นางกับ เต็งอิง..."

"หุบปาก!"

คำพูดของหัวหน้าสำนักตรวจการฝ่ายซ้ายถูกหยางหลุนตราดัดบด จากนั้นหยางหลุนก็ก้มหน้าไอลอกมาที่หนึ่ง

ไปอวีหยางเอ่ยว่า "รองเสนาบดีหยาง นางเป็นน้องสาวท่าน แต่ท่าน ก็ไม่อาจคิดแต่จะปกป้องนางได้"

"ปกป้องอะไร" หยางหลุนเดินไม่ก็ก้าวมายังเบื้องหน้าไปอวีหยาง "หยางห้วนอยู่ในวังมาสามปี ทุ่มเทจิตใจดูแลผ้าบาทมาโดยตลอด เคยปลุกปั้นมอมเมาผ้าบาท เคยทำความผิดสักเรื่องหรือไม่"

ไปอวีหยางบอก "แล้วเพราะเหตุใดวันนั้นผ้าบาทไม่ทรงยอม ประหารเต็งอิง จะต้องไต่สวนผู้กระทำความผิดร้ายแรงเบื้องพระพักตร์' ให้จงได้' น้องสาวของท่านเคยพูดอะไรเบื้องพระพักตร์ผ้าบาท ท่านที่เป็น พี่ชายทราบดีหรือไม่"

"นางไม่เคยพูดอะไรทั้งนั้น!"

"หยางหลุน!" ไปอวีหยางก็ยืนขึ้นมาเช่นกัน "ท่านกับเหล่าขุนนางใน สภาขุนนางทั้งหลายจงคิดดู ถ้าครั้งนี้เต็งอิงพ้นผิด พวกเรารวมทั้งท่าน ยังมีใครร้องทุกข์กล่าวโทษเขาได้อีก" เขาพูดจบก็หันกายมองไปทาง เหล่าขุนนาง "ในใจพวกท่านไม่กลัวหรือ"

ขุนนางหลายคนต่างนิ่งเงียบ หนึ่งในนั้นยื่นมือไปดึงหยางหลุน กลับมาแล้วกล่าวเตือนเสียงเบา "อันที่จริงคำพูดของเสนาบดีไปก็มีเหตุผล

ถึงอย่างไรฝ่าบาทก็ยังทรงพระเยาว์ สำนักกิจการฝ่ายในถือพระราชลัญจกร
นั้นคือหนึ่งคำพูดหนักแน่นดุจเก้ากระถางศักดิ์สิทธิ์* เติงอิงผู้นี้ใกล้ชิด
สนิทสนมกับน้องสาวท่านมากเกินไป ท่าทีของฝ่าบาทที่มีต่อเขาเวลานี้
พวกเราก็นึกออกแล้ว แม้...ข้าเองจะเห็นว่าเขาแตกต่างจากเหล่าอื่นเสีย
แต่..." เขาส่ายหน้าพลางถอนหายใจคราหนึ่ง "เขาเคยยึดครองที่นาของ
สำนักศึกษาทางใต้มาเป็นของตน หลายปีมานี้สำนักบูรพาสร้างคุกสำนัก
แล้ว ยามทำคดีมีหรือจะไม่หาสินบน ท่านควรไปดูด้วยตนเอง คนในคุก
สำนักคนใดบ้างที่บ้านไม่ได้ถูกขูดรีดจนไม่เหลือเงินแม้แต่เหวิน** เดียว
แม้แต่ราชบัณฑิตไปก็ถูกเขากดขี่บีบบังคับจนป่วยหนัก จนทุกวันนี้ก็ยัง
ไม่หายดี รองเสนาบดีหยาง ไม่อาจให้เขานั่งในตำแหน่งหัวหน้าชั้นที่
ได้จริงๆ"

คำพูดนี้พอกล่าวจบคนอื่นๆ ต่างก็พากันคล้อยตาม

หยางหลุนถูกคนตึงรังจวนถอยหลังไปก้าวหนึ่ง มองไปอ้อวี่หยาง
แต่กลับไร้คำพูดจะโต้แย้ง อาหารก็กินไม่ลงแล้ว เพียงสะบัดให้หลุดจาก
มือของขุนนางผู้นั้น คลุมเสื้อแล้วเดินฝ่าลมออกไป

ยามหยางหลุนมีเรื่องในใจก็ไม่อยากกลับจวน มุ่งหน้าไปประตูอยู่จี[†]
เพียงล่ำฟัง ในร่มเงาประตูอยู่จี เขาเห็นหยางห้วนหอบห่อยาสมุนไพร
ห่อหนึ่งอยู่ในอ้อมแขนรอเขาอยู่หน้าประตูคลังยาหลวง

หยางหลุนผ่นผีเท่า หยางห้วนก็เดินเข้ามารับหน้า

"เป็นอะไร ท่าทางดูกลัดกลุ้มยิ่งนัก"

"ใครกลัดกลุ้มกัน"

* หนึ่งคำพูดหนักแน่นดุจเก้ากระถางศักดิ์สิทธิ์ เป็นสำนวน หมายถึงคำพูดที่มีความเด็ดขาด เชื่อถือได้

** เหวิน คือเงินสำหรับหรือเงินอุปเห มีลักษณะเป็นเหรียญที่มีรู มีค่าเล็กที่สุดในหน่วยเงินตราสมัยก่อนของจีน

หยางห้วนเงยหน้าขึ้นยิ้ม "เอาชนะได้กระดานหนึ่งก็กระดานหนึ่งเกิดแค่นี้ก็ไม่ง่ายแล้ว"

พอนางกล่าวจบ ท້ອງของหยางหลุนก็ส่งเสียงร้องขึ้นมา

หยางห้วนก้มหน้ามองไปที่ท້ອງของหยางหลุน ยิ้มพลาถาม "ยังไม่ได้กินอะไรหรือ ไม่ไปที่เรือนพักของเต็งอิงสักหน่อย ข้าจะต้มบะหมี่ให้ท่านกินชามหนึ่ง"

หยางหลุนบอก "เรือนพักของเขาไม่ได้ถูกปิดตายหรือ"

"ปิดแล้ว แต่ห้องของหลิววีที่อยู่ด้านข้างยังเปิดอยู่ ไม่มีคนอยู่ ยังพอนั่งได้ครู่หนึ่ง"

หยางหลุนเดินตามหยางห้วนไปทางคู้້นน้ำป้องกันวังด้วยกัน ตลอดทางหยางห้วนไ้ไม่หยุด

หยางหลุนอดถามไม่ได้ "เจ้าไปเฝ้าที่คลังยาหลวงให้ตนเองหรือ"

หยางห้วนเดินพลาถาม "ไม่ใช่ อาการป่วยของข้าหมอลวงเป็นผู้ดูแลรักษา"

"หมอลวงหรือ" หยางหลุนนึกถึงคำพูดของเหล่าขุนนางในสภาขุนนางก่อนหน้าก็รู้สึกหงุดหงิดขึ้นมา เขาสาวเท้าเร็วๆ ไปยังเบื้องหน้านางแล้วดำหนิว่า "อาการป่วยของนางกำนัลให้หมอลวงเป็นผู้ดูแลรักษาได้อย่างไร เจ้าอย่าเห็นว่าฝ่าบาทขึ้นครองราชย์แล้ว เจ้าเลี้ยงดูเขามาไม่กี่ปี เจ้าจะสามารถกำเริบเสิบสานได้"

หยางห้วนรับฟังคำพูดของเขาเจียบๆ ไม่ได้ชี้แจงข้อเท็จจริง

นางเพียงหยุดฝีเท้า มองเขาแล้วเอ่ยถาม "ท่านก็กลัวแล้วใช่หรือไม่"

หยางหลุนพลันอึ้งงันไป "ข้า..."

หยางห้วนยิ้มแล้วทอดถอนใจ "ข้าหวังว่าฝ่าบาทจะเป็นฮ่องเต้ที่มี

คุณธรรมมีเมตตาพระองค์หนึ่ง แต่ข้ากลับไม่อาจรับความเมตตาที่เขา มีต่อข้าได้อีกต่อไป หากเป็นเช่นนี้ต่อไป ถึงข้าจะไม่ได้ทำอะไร ราชสำนัก ฝ่ายในก็ไม่อาจรับข้าไว้ได้แล้ว" นางกล่าวจบก็เงยหน้าขึ้นมองหยางหลุน "ท่านพี่ หลายปีมานี้ท่านก็เปลี่ยนไปไม่น้อย ข้าเคยเห็นท่านร้อนใจ เพราะเด็งอิง หาทางประนีประนอมเพื่อเขา ข้าซาบซึ่งใจยิ่ง แต่..." นาง กระซิบห่อหุ้มในอ้อมแขน "ข้าเพิ่งเข้าใจว่าการเปลี่ยนแปลงเฉพาะคนนั้น ไม่เพียงพอที่จะต่อต้านใจของคนทั้งราชสำนักได้ ใจคน..."

นางเม้มปาก เส้นผมที่หลุดลุ่ยถูกลมหนาวพัดปลิวขึ้น มุกหยกที่หู แกว่งไปมากระทบกันเสียงใส

นางพูดไม่ค่อยเต็มปาก หรือนัยนัยคำคล้ายกำลังขมกลืนความเจ็บปวด ที่อยู่ในร่างกาย "ใจคนนั้นซับซ้อนและเป็นหนึ่งเดียวกันจริงๆ ชุนนาง ในราชสำนักก็ดี ชาวบ้านทั่วไปก็ดี ต่างคนต่างมีความทุกข์กังวลและความสุขอยู่ในใจของตน พวกเขารู้ดีว่าตอนนี้เวลานี้ควรเกลียดใคร ถ้าท่านต้องการจะทำดีกับคนที่ถูกเกลียดจะทำให้เขาผู้นั้นยังมี 'บาป' มากขึ้นและตายเร็วขึ้น"

"ตายเร็วขึ้นหรือ" หยางหลุนกล่าว "เหตุใดเจ้าพูดถึงเขาเช่นนี้"

หยางห้วนบอก "หรือมิใช่แล้ว"

หยางหลุนถอนหายใจคราหนึ่ง "ใช่ เจ้ามองเห็นอย่างทะลุปรุโปร่ง ทั้งหมด" เขามองจ้องดวงตาของหยางห้วน "แต่คำพูดที่เอ่ยออกมานั้น ทำให้คนท้อแท้ใจอย่างแท้จริง"

"นั่นเป็นท่าน" หยางห้วนยกย่อนประโยคหนึ่ง

หยางหลุนเอียงหน้าหัวเราะออกมา พยักหน้าพลางบอกว่า "ใช่ เป็น ข้าที่ท้อแท้ใจ เจ้าเหมือนกับเด็งอิง ต่อให้เบื้องหน้าคือแท่นประหารก็กล้า

เดินไปข้างหน้าโดยไม่หันกลับมา"

หยางหวันกำลังจะตอบ แต่กลับไอลอออกมาอย่างกลั่นไม่อยู่

หยางหลุนรีบกางแขนบังลมให้นาง "หมอล่วงก็ดูแลรักษาไม่หาย หรือ"

หยางหวันลั่นศีรษะ "ข้าไม่ได้กินยาที่หมอล่วงจัดให้เหล่านั้น"

"เพราะเหตุใด"

"ข้าไม่อาจทิ้งจุดอ่อนใดๆ ของตนเองไว้ ข้าจะต้องมีชีวิตออกจากวังให้จงได้" นางพุดพลางหยิบยาในอ้อมแขนออกมา "ไทเฮาทรงอนุญาตให้ข้าไปรับพี่หญิงออกจากอุทยานกล้วยแล้ว ยาขับความเย็นเหล่านี้เตรียมไว้ให้พี่หญิง ข้าได้ทูลไทเฮาแล้ว หลังจากรับพี่หญิงออกจากอุทยานกล้วย ข้าก็จะออกจากวัง จากนั้น..." นางเงิบไปครู่หนึ่ง "เรื่องที่ข้าจะทำอาจทำให้ท่านอับอาย ข้าหวังว่า... ท่านจะไม่สนใจข้า ไม่ต้องยืนอยู่ข้างข้า และไม่ต้องช่วยข้า"

"เจ้า..."

"ท่านพี่" หยางหวันตัดบทเขา "ข้าเบิกบานใจมากจริงๆ ท่านอย่าคิดว่าข้าอึก อย่าตำหนิตั้งอึ้งอีก ท่านก้าวมาหาพวกเราก้าวใหญ่ก้าวนี้กล่าวไปแล้วสำหรับพวกเรานับเป็นบุญคุณอย่างยิ่ง ก้าวนี้ก้าวเดียวก็เพียงพอแล้ว เวลานี้...ขอให้ท่านถอยกลับไป ถอยไปยืนอยู่ในจุดที่สภาพนางควรอยู่ ทิ้งหนทางที่เหลือไว้ให้ข้าเป็นคนเดินเถิด"

"เจ้าจะเดินอย่างไร เจ้าเป็นสตรีผู้หนึ่ง คิดจะไล่ตามไปถึงลานประหารตายอยู่ด้วยกันกับเขาหรือ"

"ข้าไม่ทำเรื่องไร้ประโยชน์เหล่านั้น แต่เส้นทางหลังจากนี้ของเขา มีเพียงข้าที่จะจับจูงเขาเดินต่อไปได้" นางพุดพลางเอามือทัดเส้นผมที่ถูก

ลมพัดจนยุ่ง "เขาเป็นคนของข้า เขาฟังเพียงคำพูดของข้า เพียงยอมรับ
เหตุผลของข้า แม้ข้าจะไม่มีเหตุผลอะไร ได้แต่บังคับเขาให้กินยา กิน
ผลไม้ บำรุงรักษาร่างกายให้ดี แต่เขาได้ตัดสินใจที่จะติดตามข้าแล้ว
เขาก็ได้แต่ต้องมีชีวิตอยู่เช่นนี้ ท่านพี่ 'กฎหมายตำหนิง' กล่าวไปแล้ว
สำหรับเขาเป็นโครงไม้ที่วางเปล่าโครงหนึ่ง แต่ข้าผู้นี้เป็นความจริง
ข้าจะควบคุมเขาไปทั้งชีวิต"

รัชศกเงินหนึ่งปีที่สิบสี่ ต้นเดือนสิบสอง พระศพอดีตฮ่องเต้ถูก
เคลื่อนไปยังสุสาน องค์ชายอื่นลางกับเหล่าขุนนางต่างออกจากเมือง
ไปส่งพระศพ

เดิมทีการก่อสร้างสุสานของอดีตฮ่องเต้ยังไม่แล้วเสร็จ ทว่าพอ
พระราชโองการก่อนสวรรคตของสภาขุนนางออกมา กรมโยธาที่ตัดลด
กฎระเบียบเดิมของสุสานลงทันที สิ่งปลูกสร้างบนพื้นดินหยุดดำเนินการ
ทั้งหมด

ตอนเคลื่อนพระศพฮ่องเต้เงินหนึ่ง งานก่อสร้างได้พื้นดินเสร็จสิ้นไป
เกือบเก้าส่วนแล้ว เดิมทีกรมโยธาเสนอแนะให้ตั้งพระศพของอดีตฮ่องเต้ไว้
ในอารามหลวงที่ภูเขาเป่ย์ย้าชั่วคราวก่อน รอสถ้างหอคอยเหนือประตูใหญ่
ห้องโถงเซ่นไหว้ ห้องปักทั้งซ้ายขวาและแท่นวางรูปปั้นเทพเจ้าเสร็จแล้ว
ค่อยนำอดีตฮ่องเต้ลงฝัง แต่ไปอ้วยทางคัดค้านคำแนะนำของกรมโยธา

ไม่มีการขัดขวางของสำนักกิจการฝ่ายใน สภาขุนนางกำหนด
กฎระเบียบพิธีในการส่งพระศพได้อย่างรวดเร็ว สั่งการให้ทำทุกอย่าง
อย่างเรียบง่าย ไม่เพิ่มภาระให้ราษฎร

ด้วยเหตุนี้ฮ่องเต้เงินหนึ่งผู้ที่ชอบสวมใส่อาภรณ์งามหรู แสงหา

ความสุจริตตลอดชีวิต สู้ตายกลับถูกบังคับให้เป็นฮ่องเต้ที่มีพระราชพิธีศพ
เรียบง่ายที่สุดในประวัติศาสตร์ของอาณาจักรต้าหมิงเช่นนี้

ปลายปีหิมะตกหนักปกคลุมถนน หยางห้วนป่วยหนักมากขึ้น
องค์ชายอี่หลางจึงให้นางพักรักษาตัวอยู่ในตำหนักหยิ่งซิน ไม่ต้อง
ตามเสด็จ

ในวังมีแต่ความเงียบเหงา ไทเฮากลับมีรับสั่งก่อนออกจากวังให้
หยางห้วนนำคนจากกองงานพิธีการไปรับหนึ่งเพิกกลับตำหนักในช่วงที่
เหล่าขุนนางไปส่งพระศพ

เวลานี้พิธีใหญ่ของราชสำนักฝ่ายในยังไม่ได้กำหนดลงมา กองงาน
พิธีการมีความลังเลอย่างมากต่อพิธีรับหนึ่งเพิกกลับตำหนัก ไทเฮามี
รับสั่งให้กองงานพิธีการรับกลับมา ทว่าอยู่ในช่วงบ้านเมืองกำลังไวทุกข์
จะเรียกใช้ทหารนำหน้าขบวนเสด็จได้อย่างไร ความจริงแล้วเจตนาของ
ไทเฮาชัดเจนยิ่ง...หนึ่งเพิกเป็นสตรีพื้นเพือน แม้จะเป็นเพราะใคร่ครวญถึง
ความรู้สึกขององค์ชายอี่หลาง รับนางกลับตำหนักชั่วคราว แต่หลังจากนั้น
ก็ไม่อาจให้นางเข้าร่วมพิธีใหญ่ของราชสำนักฝ่ายใน

เพราะเรื่องนี้เจียงหมิ่นจึงมาพบหยางห้วนด้วยตนเอง นางกล่าว
อย่างขอถ้อย "ทรงว่าหนึ่งเพิกต้องไม่ได้รับความเป็นธรรมแล้ว"

หยางห้วนกลับไม่ได้พูดอะไร เพียงตอบว่า "บ้านเมืองกำลังอยู่ใน
ช่วงไวทุกข์ ทำเช่นนั้นก็สมควรแล้ว สามารถรับพระชายากลับมาได้ก็
พอแล้ว"

เจียงหมิ่นเห็นหยางห้วนไม่ลำบากใจก็ยิ่งรู้สึกไม่สบายใจ จึงเอ่ย
ปลอบโยน "กองงานพิธีการกำหนดไว้ว่าเป็นวันที่สิบสี่ แม้ไม่อาจเรียกใช้

ทหารนำหน้าขบวนเสด็จ แต่คนยังนับว่าครบครัน"

หยางหวันทำได้เพียงกล่าวขอบคุณเจียงหมิ่น

วันที่สิบสี่ วันนี้หิมะตกหนักทั้งเมือง

หยางหวันถือร่มยืนอยู่หน้าประตูอุทยานกล้วย คนของกองงานพิธีการยื่นแยกออกไปอยู่สองฝั่ง ในมือของเหล่านางข้าหลวงประคองเสื้อผ้าที่แม้จะตัดเย็บใหม่ แต่ล้นไม่ใช่ชุดราชสำนักของสนมชายา ทว่า เป็นชุดธรรมดา ผู้รักษาการณ์ของอุทยานกล้วยเปิดประตูอุทยานแล้วกล่าวกับหยางหวัน

"ให้คนเข้าไปปรนนิบัติพระชายาแต่งตัวเกล้าผมได้หกคน คนอื่นๆ ที่เหลือต้องรออยู่ด้านนอก"

หยางหวันหันมารับเสื้อผ้าจากมือนางข้าหลวง บอกเจียงหมิ่นว่า "ข้าพนางกำนัลของตำหนักเจียงเจียนเข้าไปก็แล้วกัน"

"ได้"

หยางหวันรวบกระโปรงก้าวเข้าประตูอุทยาน

หลังประตูอุทยานเป็นสวนต้นเหมย ช่วงนี้กลิ่นหอมของดอกเหมยกำลังแรง ดอกเหมยทั้งดงามประหนึ่งหยกสีชมพูแว่นหายอยู่ในสวน

ในสวนมีทางเดินเล็กๆ แทรกอยู่ พอเดินตามทางเดินเล็กๆ ไปข้างหน้าก็จะพบแต่มวลหมู่บุปผา

นางกำนัลที่นำทางเป็นภูกุสูงวัยผู้หนึ่ง นางสุภาพอ่อนโยนยิ่งเดินไปพลางกล่าวกับหยางหวันไปพลาง "หลายปีมานี้พระชายาไม่อาจออกจากตำหนัก บางครั้งก็จะประทับยืนอยู่ข้างหน้าต่างครู่หนึ่ง ตอนแรกพวกเราเข้าใจว่าพระชายาทรงคิดถึงฝ่าบาทกับองค์ชายใหญ่ แต่ภายหลัง

观鹤笔记 5
Guan He Bi Ji 5

ลำนำนุหรงเคียงกระเรียน 5
ทาอวี้เต็ง เขียน
พริกหอม แปล

จำนวน 352 หน้า
ราคา 429 บาท

Published originally under the title of 《观鹤笔记》 (Guan He Bi Ji) Vol.05
Author © 她与灯 (Ta Yu Deng)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3410-1

ภาพประกอบ 茵蒔织花
ออกแบบฟอนต์ mustremember

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

ข้าจะไม่ปล่อยให้ท่านจากไป... ไม่ว่าต้องแลกด้วยอะไรก็ตาม!

ชาติที่แล้ว 'หยางห้วน' เป็นนักวิจัยประวัติศาสตร์
ชาตินี้นางจึงทำได้เพียงใช้กระดาบ หนึก และฟู่กันลบล้างมลทินให้ 'เต็งอิง'
ทำให้เขาไม่ต้องเป็นชนกั๊งฉินในหน้าประวัติศาสตร์ต่อไป!

แต่ 'บันทึกหนึ่งร้อยความผิด' ที่ต้องได้น้อยเขียนขึ้น
เพื่อกำหนดโทษเต็งอิงด้วยการเชื่อมเนื้อเป็นพันธินฉบับนั้น

ช่างเป็นเรื่องยากที่จะต่อกรอย่างยิ่ง
เพราะภายใต้แผนฟ้าของอาณาจักรต้าหมิง
'อำนาจของฮ่องเต้' ย่อมอยู่เหนือสิ่งอื่นใด

หากโชคชะตากำหนดให้พวกเขาต้องพลัดพราก
เช่นนั้น... ก่อนที่กระเรียนตัวนี้จะโฉบบินจากไป
นางจะทำทุกวิถีทางเพื่อพิสูจน์ว่า... ความรักเหนือกว่าโชคชะตา!

JAMSAL CUSTOMER CARE
ดูแลนักอ่านด้วยใจ
Tls. 02 840 4888
www.jamsai.com

ทดลองอ่าน

หากความรัก

ISBN 978-616-06-3410-1

9 786160 634101

ราคา 429 บาท